

Сонетни Записки

ТОМ IX

Стефан К. Робев

Copyright © Stefan K. Robev 2020

Design by Anna Kovatcheva
Printed and bound by Nook Press

2801.

Крадци на бъдеще – о, те са много,
Разпръснати са по света навред,
Законът тях не съди нивга строго
И никому те не дължат отчет.

Те пречат на децата да пораснат,
На старците – достойно да умрат,
Страни опитват във война да тласнат
И във това успяват всеки път.

Все важни президенти, премиери,
Министри и банкери са сред тях...
Кой с тях по сила може да се мери?!
Държави управляват със замах.

Но на Живота щом е здрав капанът,
Без бъдеще те също ще останат.

2802.

Той още отначло бе успявал
Да бъде в мир с когото и да е,
Кълнеше се в любов на бог и дявол
И с тяхна помощ към властта пое.

Тя, помощта им, всъщност бе еднаква –
На смени трябваше да го крепят
И както можеше да се очаква,
Оправи се със всички в своя път.

За „временен” го мъдрите приеха,
Но той ги до един опроверга
Със дълголетие на успеха
И те косите скубят си сега.

Обърка остроумните им сметки
Чрез хитрост цели седем петилетки.

2803.

Богатствата от звуци са огромни,
А колко са еднакви тишините!..-
Особено сред времена преломни
И хора зад мълчанието скрити.

Мълчание, мълчание задгробно
Обхваща образи единомушни,
Чрез него съществува се удобно
В страна където всички са послушни.

Под топлия покров на тишината
Безпрекословно всички са съгласни –
С мълчание заместват Свободата
И заклинанията ѝ опасни.

Режима те подържат с всеотдайност,
А той им се отплаща с дълготрайност.

2804.

Препуска бързо капката дъждовна,
Тя няма свое име, само цел,
И тази цел е нейна цел върховна –
Да капе, капе, капе без предел.

От всички капки ражда се потопа,
Общопризнат съюзник на Смъртта,
И капките се спускат в строй без ропот,
За да изпълнят в срок заповедта.

Без изключение са те невинни,
Кой би могъл това да отрече? –
И небесата пак ще бъдат сини,
Реката пак спокойно ще тече.

Неразличими са и в мир, и в бой,
А пази ги огромният им брой.

2805.

*Другарки и другари, нека
осъвременим и Димчо Дебелянов!*

Аз искам да работя все така
Безшумно, напористо, безпощадно,
Да пиша донос с пламнала ръка
И да изпращам хората на хладно.

В зори започвам, ти в зори дойди
И ме зарадвай с нещо интересно –
Кой вицове за вожда ни реди
Или е казал слово неуместно.

Сега градът покрит е с лепкав дим,
Мълчат едно до друго дървесата
И дружбата ни сякаш по е свята,

Защото няма да се разделим,
А ще се трудим с песен на уста,
Медал за да получим от властта.

2806.

Модерна историческа пералня
Се радва на завиден оборот,
Белината във нея е морална,
Очиства всеки замърсен живот.

Нерон убил и двете си съпруги,
Но „иначе” – добър държавен мъж,
Не бил е по-злокачествен от други,
Доказвал го на дело неведнъж.

Бандера, Ричард Трети, Хитлер, Сталин,
Продукти всъщност са на своя век
И укорът ни твърд първоначален
Да заменим ще трябва със по-мек.

Историята, стара или нова,
Е за подмяна винаги готова.

2807.

*Разликата между доходите на най-богатите
и на най-бедните се увеличава все повече.*

Богатите сами копаят гроба си
Със ненаситната си лакомия,
Която днес със гръм разтриса глобуса
И с речи няма как да се прикрие.

Те следват на стремежа си посоката
А тя е доказателството ясно,
Че банките, имотът им и стоката
Са власт, но не и място безопасно.

Възможност няма тук за опрощение –
Ще трябва да платят за греховете
Чрез собственото жертвоприношение,
Но подпомогнато със байонети.

След тези исторически доставки
На гроба им ще никнат незбравки.

2808.

Религия плюс атомна заплаха
Е уравнението на Смъртта,
Която застрашава ни след краха
На вярата за дълъг мир в света.

О, Злият дух, погубил Хирошима,
Расте и дебне нови жертви тук,
Подготвя на Земята вечна зима,
Все по-могъществен от всеки друг!

Не иска фанатикът да дочака
Естествен край на земния живот,
Прекъсва го със бомбена атака
И го запряга в атомен хомот.

„Изпращам, Боже,” пише във отчета
„Неверници от цялата планета.”

2809.

Партийни гении – как бързо никнат
Сред родните полета и гори,
Със гениалността си за да свикнат,
Когато тя света ще покори!

Възможностите често са локални
И не надхвърлят селския площад,
Стремежите обаче са глобални –
Целта е целият културен свят.

Тук партията-майка се намесва,
Приема ги под своето крило
И всяко име като слънце блесва,
Защото са с червено потекло.

Те биват с много ордени почетени!
Герои биват! Но не биват четени.

2810.

Той беше свободолюбив елен
Сред овчедушното партийно стадо,
Не бе с награди още омърсен
И вдъхновението му бе младо.

Но творчеството му бе под запор,
Не влизаше във тесните калъпи
На интелектуалния затвор,
Където всички ъгли бяха тъпи.

Опитваше. И пак. И пак. И пак.
Зидът обаче бе непробиваем,
Убит бе по от „горе” даден знак
И гробът му къде е днес не знаем.

Остава името му да ни свети
Сред другите изтребени поети.

2811.

Как страстно вкопчват се в Невинността
Червените поети и поетчета!
„От нас злините криеше властта,
Да ги съзрем навреме ни попречи тя!”

Свенливо своите стихове пестят,
Възпяващи партийни престъпления,
Творбите си като „Народен съд”
Безмилостно отдават на забвение...

От поръчители на чужда смърт
Превръщат се в творци на излияния:
„Ех, писали сме някой стих по-твърд,
Но то е, за да няма наказание...”

Така успяват хора да измамат,
Отдавна скарани с добрата памет.

2812.

Съюз на бившите разузнавачи,
Съюз на бивши войни от SS,
Съюз на някогашните палачи,
Предопределят свободите днес.

Съюзите редяят непрестанно,
Създават клонове на Онзи свят,
Но да ги зачертаваме е рано,
Все още са при Дявола на щат.

При Него всички бивши са редовни
И договорът с Него е вовек,
Те пускат пипалата си отровни,
За да оплитат всеки чист човек.

И затова в редиците ни алени
Отсъстват вече хора неокаляни.

2813.

Измамен белег е известността!
Добре ли е да си известен, зле ли?
Убийства, политика, са неща,
Отдавна първите места заели.

Успееш ли да станеш откривател,
Забрава ще посипе твоя път,
Крадец ли си, министър и предател,
За тебе вестниците ще тръбят.

А ако да избиеш съумееш
Човеци, но достатъчно на брой,
Ти всички гении ще надживееш
И паметник ще имаш на герой.

Избирай, докато е време, впрочем,
Защото пътят е еднопосочен.

2814.

Отвред обгърнати сме с трето качество,
Наука, техника, култура, бит,
Напредваме под негово водачество
И търсим брод, във миналото скрит.

За важни постижения разказваме
Чрез пълен със възторзи монолог,
От чуждите успехи се предпазваме
С твърдението „Българин е Бог!”

Със първо качество не се сравняваме,
Със второ – също, тъй сме си добре
И пълни със надежда се надяваме
Светът един ден да ни разбере.

А наложително е дотогава
Усилието ни да продължава.

2815.

Желае да е близо до народа,
Да чувства неговия скърбен плач
На светлото му бъдеще пред входа,
Но не да бъде редник, а водач.

Такива като него са мнозина
Без изгледи да свършат някой ден
По силата на някаква причина,
Която неизвестна е за мен.

Един от тях все пак с юзда успява
Народа да обяди със любов
И неговия труд за своя слава
Да обяви е винаги готов.

А гласовита вестникарска сган
Го заблуждава, че е великан.

2816.

„Почти”! Тази наша „славна дума
Нека екне кат камбанен звън”*,
Над Марица, Искър, Арда, Струма
И **почти** да ни лиши от сън!

Ние сме **почти** задоволени
С всичко нужно за добър живот,
С вожд **почти** грамотен сме дарени
И с **почти** освободен народ.

Ползвали сме всякакви режими,
До един приложени **почти**,
Със еднакво благородно име,
Увенчано с хубави мечти.

Но мечтите вят на умряло –
Не **почти**, а този път изцяло!

* Иван Вазов

2817.

Отсъствието на нормални хора
Дали и в бъдеще ще продължи?
Земята изнемогва от умора,
От престъпления и от лъжи.

От власт преситените психопати
Вилнеят без пощада в този свят,
Кръвта пролята прави ги богати
И още да проливат те ламтят.

Кой ще възспре на лудостта вълната?
Какво ли не тя дави с лекота!
За нея съвестта е непозната,
Но е в съюз навеки със Смъртта.

В действителност, не е ли най-печалното,
Че обществото търси ненормалното?

2818.

„Къде си вярна ти любов народна?*"
Отдавна я открихме и какво? –
Тя само за възпяване е годна
И нищо повече по същество.

Обичахме Кобурга беззаветно,
А после Сталин, Тито, Димитров,
И чрез изкуството си стихоплетно
Показвахме им нашата любов.

С когото ни посочат те се бихме
За наша горест, но за тяхна чест,
Безименни гробове придобихме
И с гордост ги оплакваме до днес.

Относно любовта си се надяваме,
Тъй както и преди, да я възпяваме.

* Добри Чинтулов.

2819.

Обявява ме за враг
Комунизмът! Пак! И пак!
Следва ме на всяка крачка
И заплашва да ме смачка.

Също като всеки друг
Кръстя се със сърп и чук,
Милост искам да изпрося,
Но на враг клеймото нося.

Клан съм, клан и недоклан,
Дран съм, дран и недодран,
Рязан, рязан, недорязан,
Но завинаги белязан.

Тъй, към бѣдното забързани,
С комунизма сме обвързани.

2820.

Обхванати от здрав градивен страх
Културните дейци се днес вълнуват,
Опасност ли заплашва всички тях,
Кошмари ли неистови сънуват?

Кошмари? – Да. Обаче не на сън!
Те чувстват ясно, че сред сивотата
На родния пейзаж с тържествен звън
Победоносно ражда се Творбата.

И знаят, че не могат да я спрат
Със досега използваните средства –
Да я глумят, жигосват и корят
На соц-калъпа, че не съответства.

Със снисхождение ги аз разбирам,
Но лък против страха им не намирам.

2821.

Да изберем погрешния човек
Не е тъй лесно както ни се струва,
Минава се през път съвсем не лек,
Докато с Центъра се съгласува.

Лъжите трябва да се подберат,
За да останат само най-добрите
И да венчаят всеки роден кът
С въздействието честно на парите.

Погрешният човек е сговорчив,
Защото знае колко е погрешен,
Осланя се на своя колектив,
Затуй и изборът му е успешен.

Той става от онези първенци,
Известни като „кукли на конци”.

2822.

Наивният народ е пак измамен
Чрез чучело на Справедливостта
Начело на един закон безсрамен,
Прокаран лицемерно от властта.

Тя прогласи (като пъдар със тъпан!),
Че комунизмът носи само смърт
И уж го заклейми като престъпен
За чест на гражданина милосърд.

Престъпен – той, но всички комунисти
Останаха без всякаква вина,
Те, милите, като сълза са чисти
И пак ограбват бедната страна.

А този политически похват
За гениален вече е признат.

2823.

*Понякога си мисля, че палачите
са най-хуманните хора. (Сансон,
наследствен Парижки палат)*

Човеколюбието на палача
Признание очаква от света
Откакто на Историята в здрача
Палачът стана спътник на Смъртта.

Но то не идва. Никой не желае
С палача разговор да поведе
За ролята му на водач към рая
И помощ някаква да му даде.

А съдията, който клиентела
Подбира му за неговия труд,
Заспива кротко в своята постеля
Без всяко угризение и смут.

Той има стил, престиж и маниер,
Достойни даже и за премиер.

2824.

Възникнали са стадни общества
От мравки, вълци, кучета, пчели,
Но само хора с изборни права
Известни са до днес като че ли.

Останалите определят с бой
Кой ще да е царица или цар
И после победилият герой
Заема мястото на господар.

А клопката със изборния вот
Е тайна дъщеря на Хитростта
И залог за невзрачния живот,
Осигуряван щедро от властта.

Едни го славят, други възразяват,
Но всички заедно се подчиняват.

2825.

От робствата при всякакви режими
Сме пребогати с пагубни крушения,
Докато вождове от наше име
Историята пълнят с престъпления.

О, тази страст, да бъдем все в ярема,
Изражда и душата, и лицето ни!
Упойка май ще трябва да се взема
Против срама от кроткото ни кретане!

Не махнем ли си от гърба самара
Не ще се свършат нивга кандидатите
Да ни качат на своята власт товара
И сред признатите, и непризнатите.

А след това като покорни жители
Пак ще очакваме освободители.

2826.

*Я перву на себе рубаишу
И обнажу грудь луне...
(Й. Сталин)*

Чета поезия от Йосиф Сталин –
Поезия ни лоша, ни добра,
Личи, че той е бил многстрадален
Преди да почне смъртната игра.

Възпявал е тревите, и луната,
Тъй както прави всеки друг поет,
А сладката мечта за Свободата
Поставял е на всичко най-отпред.

Усетил думата че е безсилна,
Той я заместил с кръв, със много кръв,
Изгичаща като река обилна...
Накрая от последен станал пръв.

Стихотворения да пише спрял,
Смъртта да спре обаче не успял.

2827.

Очарованието – муза първа,
А разочарованието – втора...
Най-често първо първата посърва
Обаче втората е без умора.

Страхувам се да бъда очарован
От мисълта, че хората са братя,
Прекрасно изразена от Бетховен
В симфониите му за Свободата.

След него доста много милиони
От „братята” взаимно се избиха
В чест на окървавените корони,
Чиято кръв с кръвта си не измиха.

Такава е, уви, реалността,
А братството ни служи за мечта.

2828.

И робството си има своя скáла,
Но тя не мери дни, а векове
И нация, най-дълго издържала,
Е с право шампион да се зове.

А в нявгашните счетоводни книги
Грижливо отбелязват имена
На хората със робските вериги –
Продадени и на каква цена.

За тях не се откриват други данни
На Времето в загадъчния ход,
Но във Историята ще остане
Продажбата на техния живот.

Това все пак донякъде способства
Да си припомним за всички робства.

2829.

Задружно всички богове грешат,
Избирайки кой знай защо небето,
Където собствен дом да създадат
И център за надзор над Битието.

Губителни лъчи, вселенски мраз
И галактически погроми страшни
Във тази вечна пустош са на власт
Според познанията ни сегашни.

Подземието е избрал за ад
Със хитрост и със мъдрост Сатаната,
Богатства се намират там на склад
И даже е безплатна топлината.

Религиите имат грижа тежка:
Да си признаят сторената грешка.

2830.

*„Загинаха много невинни старци жени и деца”
(Обичайно съобщение)*

Не винаги познат им е съставът –
Невинните мъглата ги обвива,
А в новините те се появяват
Единствено, щом някой ги избива.

Те нямат име, а невинност само –
Децата, старците, ведно с жените,
И прегрешението преголямо,
Че нямало е как да бъдат скрити.

Във Дрезден, Хамбург, Сталинград, Варшава,
Телата им закриват кръгозора
И немият им упрек призовава
Светът да не привиква със позора.

А може би невинните им мощи
Не стигат и са нужни много още?

2831.

Един човек на име Мордохай
Реши да проектира земен рай

И после с политика доста ловка
Започна повсеместна подготовка.

Щастливо хрумване го осени
На „Карл Маркс” „Мордохай” да промени,

Щом проумя, че Мордохай е име,
Неподходящо за лица любими.

Нещата тръгнаха като по план,
Светът бе за свидетел призован

И с неотслабващ светъл оптимизъм
Започна се строеж на комунизъм.

Положен бе напразен кървав труд,
А той направи Карл Маркс вожд прочут.

2832.

Има ли наистина видима светлина?

За светлината съдим по предметите,
А светлина без тях е тъмнина
В несъответствие с общоприетите
Представи от най-стари времена.

Това прилича доста на морала ни
В цивилизованото общество!
Подържат го защитници разпалени
На гордото човешко същество.

А всъщност за човкеединицата
Без никакво значение е той –
На колектива само във редицата
Превръща се в закон за всеки строй.

Дали се някога обаче нарушава
Историята отговор на дава.

2833.

Алхимията мина във забвение,
Науката отърси се от нея,
Единствено в банкерските селения
Като принцеса още си живее.

Там ражда всякакви благополучия,
Дори фалитите превръща в злато,
Веднага щом ги потопа във ручея
На вдъхновението си богато.

Оплакват банката, че е фалирала,
Вложителите ѝ са разорени,
Но начин винаги е тя намирала
Банкерите да бъдат наградени.

На нея се дължи, че от фалитите
Излизат неизменно все по-сити те.

2834.

Умеем да сме немите свидетели
На всичко ставащо около нас,
Защото сме навреме предусетили
Бездействие, че пази всяка власт.

Вместо с дела се хвалим с дълголетие,
Постигнато с покорство и със чест
И в помощ на общественоприетия
Партийно начертан за нас прогрес.

Да, вечните сме и непоклатимите
Крепители на всеки нов режим!
Какво от туй, че сменят се режимите,
Щом ние няма да се променим!

Но там, където със мечти се хранят,
Това не искат хората да схванат.

2835.

Законът спазва ли се или не,
За едрите крадци е без значение –
Съдиите превиват рамене
И чакат тяхното благоволение.

Парите са всесилен господар
И над пороци, и над добродетели,
А Преизподнята им е олтар
За изповед на земните владетели.

Народовластието без терор
Или терорът плюс народовластие
Не пречат на владетелския двор
От там да го даряват със причастие.

За масата онеправдани хора
Остават данъците и позора.

2836.

Щом гениалността не се взаимства,
Как да приличаме на гениалните? –
Пороците им взимаме с предимство,
Така пред нас възкръсват по-реални те.

Сократ, Чайковски, Шекспир – педерастии...
Ще усвоим и ние мъжеложество!
Ще се обогатяват наште страсти,
От малцинство ще станем скоро множество!

А Достоевски бил е комарджия,
Вийон, О'Хенри – съдени престъпници,
Издържал се е Омир от просия,
Толстой пък вожд е на вероотстъпници.

И всеки, който търси бърза слава,
Е в правото си да им подражава.

2837.

Отделно взети те са предпазливи
И всеки гледа своя интерес,
Но, сбрани във големи колективи,
За плячка са на хищниците днес.

Предизборно еднакви са лъжите
И преминават лесно век във век,
В прекрасни обещания обвити,
Докарани от близо и далек.

Народът вярва, вярва многократно,
Макар окраден, мамен, изтерзан,
Да бъде лъган ли му е приятно
Или от собствената мъка е пиян?

Най-лошо е при този кръговрат,
Че той е без „напред” и без „назад”.

2838.

„Човешката душа се намира в хипофизната жлеза”
(Рене Декарт)

„Мускулите са кристализирала кръв”
(Артур Шопенхауер)

Понявга питате ли се защо
Е философията НЕ-наука,
Макар че на вратата за место
В дома на другите науки чука?

„Археология на мисълта”
Донякъде на нея ѝ приляга,
Но с фактите на нож е вечно тя
И затова от истината бяга.

Твърдения поставя вместо тях,
А те сами уж себе си доказват
И хората от тях изпитват страх,
Че няма начин да я надприказват.

Но нейните жреци са всепризнати
За мъдри източници на цитати.

2839.

Могъл ли е вагонът немски с Ленин
Да не пристигне нивга в Петроград,
А и Закона да не бъде сменян
С чевения терористичен ад?

Възможно е! Но зверската природа
На някой вечно озлобен човек
Изстиска кръв невинна от народа
Във не един изстрадан робски век.

Тя вредом почва да тече без мяра
Във името без оглед на какво –
За права или за неправа вяра

Или за най-доброто общество,
Кое е описано на книга,
Но до народа никога не стига.

2840.

Ехти „поет-революционер”
На фона на културната гълчава,
Но има ли „поет-магазинер”,
„Поет-чиновник” в нашата държава?

Безспорно има. Но къде са те?
От занаята си ли се срамуват?
Нима на славата им да расте
Той пречи, та на скромни се преструват?

Най-вероятно титлата „поет”
Съвсем не се нуждае от украса
Поетът, за да бъде възприет

Като представител на висша раса...
И тук обаче, както е навред,
Фалшификатите са най-отпред.

2841.

*На високо равнище е обсъждано в България да има
два официални езика – турски и български.*

Бандитите ограбват твоя дом,
Земята ти и всеки житен стрък,
Страната ти е вече пред разгром,
А ти безропотно търпиш.
Язык!

Живееш всеки ден като в затвор
На мъките в безжалостния кръг,
Обиждан, гладен, бит, покрит с позор,
А ти безропотно търпиш.
Язык!

„Свободно слово” е за теб мечта,
Заместена в живота ти със „Млък!”,
Освободителка ти е Смъртта...
А ти безропотно търпиш.
Язык!

Ще продължиш да бъдеш роб отличен,
Но само ако станеш двуезичен.

2842.

*О, вие „културология“ и „политология“;
XXI век ви приветства!*

Отдавна мина времето на строгия
Контрол при раждането на науките
И днес на всичко, туриш ли му „-логия“
Науки произвеждаш сред неуките.

След тях безбрачно пръкват се катедрите,
Започват нескончаеми конгреси,
Обилно подпомагани от щедрите
Търговци със рекламни интереси.

Със титли кичат се пожарникарите,
Блестят професорите по туризъм,
Професори са даже вестникарите
И пеят за научен комунизъм.

Във ада Сатаната се бои,
Че няма начин да ги преброи.

2843.

Не приятели, а неприятели
Цял живот да имам аз успех...
Сили боговете са ми пратили
Лесно да се справя с всички тях.

Следваха във строен ред победите
Рядко с честност, твърде рядко с ум,
Стряскаха се и на сън съседите –
Не заставаха на моя друм.

Ето ме със знамето на Славата,
Знак съдбовен на самотността,
Верен мой другар докрай остава тя
Във предверието на смъртта.

Там във храм, за прошка отреден,
Чакат победените от мен.

2844.

Оръжията със любов отгледани
Изпълват много складове в света,
В услуга на Смъртта са произведени
От мъдрите слуги на Лудостта.

Оформени са всички естетически
За чест на този тънък занаят
И цялото човечество физически
Способни днес са да унищожат.

Със повсеместното обезумяване
Ще трябва да привикват млад и стар
Със оглед пълното задоволяване
На банките и алчния пазар.

Задача се поставя пред поетите:
Защо самоубиват се планетите?

2845.

Миньорите, копачите, орачите,
(Преди годините да ги сменят)
Решаваха на своя дълг задачите
Чрез непосилен труд дорде измрат.

От тежка скука те не боледуваха,
Съдбата щедро им я опрости,
А вмести нея нередко гладуваха
По всички географски широти.

Но именно те раждат откриватели
За нуждите на славния прогрес
Чрез мощните машини и двигатели,
Които правят ги излишни днес.

Те групово са често възхвалявани,
Но поотделно винаги забравяни.

2846.

Разделят се човеците навред
Не толкова по класа и по раса,
Не по законодателния ред,
А за кого Закона се отнася.

Едни човеци се намират под,
А други се намират над Закона,
Едни закратко, други цял живот,
Остават във обречената зона.

Там ги измъчва чувство за вина
Навсякъде, каквото и да стане,
Страхът им е душевната храна,
С която строгият Закон ги храни.

Такова е световното деление,
А другото е самозаблуждение.

2847.

Съвременето виждаме в строежите,
А миналото – във развалините
При опита си да разкрием мрежите,
С които са годините покрити.

Под сянката на майката История
Неправдите не са ли повторими
Из цялата подлунна територия,
Покрита с подвизи неизброими?

Отдавна с помощта на експлозивите
Насищаме с кръв бойните полета
И бъдещето готвим за щастливите
Наследници на нашата планета.

То вследствие на многото войни
Ще е богато на развалини.

2848.

*Има човек — има проблем, няма човек — няма проблем.
(Фраза, приписвана на Сталин).*

Навярно прозвучава светотатствено,
Щом някой се наеме да твърди,
Че само в случай, че е възпрепятствано
Шедьовър творчеството ще роди.

За зло или добро това твърдение
Уместно се оказва не веднъж,
В изкуството намира потвърждение
Чрез много примери на шир и дълж.

Шедьоври са създавани в каторгата,
В концлагери, в окопи и в затвор,
Единствено закарат ли го в моргата
Творецът губи творческия взор.

На никого той няма там да пречи,
Тиранинът спокоен ще е вече.

2849.

Мечтата на човек да е нормален
Изглежда постижима, но не е
В обятията на режима ален
И Партията „Живков и Сие”.

Предателството като навик стана
В процеса на задружния живот
И средство е за кръгова отбрана
В нощта на кървавия хоровод.

Нормалностите вече са подсъдни
Из целия обществен наш пейзаж,
Нормалност някаква, за да се сбъдне,
Късмет е нужен и голям кураж.

Тогава вятърът червен появява
И правилния ред възстановява.

2850.

По брой на историческите личности
Светът, оказва се, е небогат,
Защото даже с целите наличности
Не може да напълни малък град.

А другите са просто население,
Удобен исторически баласт,
Те имат положение без мнение
И са използвани от всяка власт.

Попадналият в именния списък
Минава през леглото на Прокруст,
Там казват му: „висок си!” или „нисък!”
Съгласно политическия вкус.

Борбата за съмнителната слава
Със всички средства още продължава.

2851.

Звучат понякога трагикомично
Словата „През свободното си време”,
Макар че произнасям ги привично,
Умът отказва да ги възприеме.

Свободно време да манифестирам
В захлас пред Партията ни любима?!
В студа да премалявам и примирам
Пред магазин за хляб във люта зима?!

Свободно е, но само по принуда!
И по принуда ми е „Свободата” –
Престорени възторзи до полуда,
С които я заплащах във предплата!

А онова, с което плащам днес
Не е пари, а собствената чест.

2852.

Отдавна не е подлост подлостта,
Тя е „компромис”, даже „неизбежност”,
„Съобразяване с реалността”,
А в политиката – „благонадеждност”.

Охулвана е не веднъж и дважд,
Но силата ѝ си остава сила
И важен фактор във живота наш,
Защото с ада се е съюзила.

Със маските, които са безброй,
Тя шества по света неуязвима
При всякакъв режим и всеки строй,
Докато на Земята хора има.

От нея ще намерим ли спасение,
Щом виждаме я все със закъснение?

2853.

Чрез кражба сменяха собствеността
Преди откриването на пазара,
Но после там законна стана тя
С подкрепата на Бога и на Царя.

Във полза на „Свободния пазар”
Човекът жертва лесно Свободата,
Пазарът става негов господар
Чрез власт обичана и всепризната.

По силата на свърхестествен знак
Там кражбата се смесва с търговия
И купувачът не усеща как
Повлича го пазарната стихия.

Тя в своите прегръдки го люлее
И учи го пазарно да живее.

2854.

Във мен живеят твърде много хора
И често търся кой от тях съм аз,
Изреждат се на моя дух пред взора,
За да се сменят нявга всеки час.

От тях съм постоянно пренаситен
С другарство, с обич или с люта мъст,
А може би със порив първобитен
И някой праотец възправя ръст.

Усещам, че съм винаги възбуден
От тази многолюдна самота,
Да ги отпращам грубо съм принуден
И даже ругатните не пестя.

Но те стоят. Докрай остават с мен,
Защото всеки в мен е вълпътен.

2855.

Каква непроходима бездуховност
Огражда днешната безлична власт!
В мен тя създава чувство за виновност,
Че я понасям както всички аз.

Да ѝ посочвам мисли на класици?
Но тя, щастлива, книги не чете,
Не е добре и с чуждите езици –
Ненужна пречка са за нея те.

Със себе си тя влиза само в досег
И всеки външен е немил-недраг,
Човекът е за нея или просек
Или все още неосъден враг.

За моя неприятна изненада
Очаквах я да падне. Но не пада.

2856.

*Съществува ли понастоящем
лекарство Антимонархин?*

Кралете-вóйни преди много време
Се трансформираха в крале-чиновници –
По-сигурно тъй пазят своето семе
От външни врагове и от бунтовници.

Настъпи на жестокостите в хода
Самозабравяне до озверяване
И затова ги сподоби Народа
Със правото да са обезглавявани.

Чарлз Първи* смъртното хоро поведе,
Главата му по спешност бе отсечена
На Кромвел след блестящите победи
И каузата на краля бе обречена.

Добре е всеки просветен народ
Да има за кралете ешафод.

* Чарлс Първи, Английски крал (1600-1649)

2857.

Народите са експериментатори
Със своята нерадостна съдба –
Изпробват демократи и диктатори
Навред из земните полукълба.

Фашизъм, комунизъм, демокрация,
Сменяваха в един единствен век
И в рамките на всяка честна нация
Се влюбваха в погрешния човек.

И както точно става със разтворите
В какъвто и да е по форма съд,
Народите изпълваха просторите
На строя, в който ще ги въплътят.

Едни и същи хора ръкопляскаха
И „Да живее!“ за режима кряскаха.

2858.

Твърди се напоследък от мнозина,
Че в днешните пазарни времена
За красотата на една картина
Се съди по продажната цена.

Голямо разкрасяване настъпва
Със образа на Младенеца-бог –
Той заедно със Майка си поскъпва
В картините за много кратък срок.

Поскъпва и Мария Магдалена
И разцъфтява с нова красота,
Защото се оказва оценена
Високо при наддаването тя.

Така ще може да се разкраси
Дори портрет на Соломон Паси.

2859.

То беше мамещата неизвестност,
Очаквана със вяра и копнеж
Да помете като вълна от честност
Комунистическата алчна гмеж.

Народовластие? Каква измама
Бе скрита в този злополучен мит
Със цялата му разноцветна гама
И що народ за него бе избит!

Откак демократичните хиени
Се вкопчиха в народната снага,
Разбраха хората озлочестени
Какво е демокрация сега.

Защото в образите на хиените
Се бяха въплътили пак червените.

2860.

При диктатурата най-важна такса
Е безсъмнено таксата „живот”
И полицаите ѝ всичките на крак са
Да я събират в кръв, в сълзи и в пот.

Тя обща е за разните режими,
Водачите им свързва във съюз,
А те, макар да са с различно име,
Са със еднакво безпощаден вкус.

Безбройно много роби са измрели,
Опитвайки дълга си да платят,
Успели ли са или не успели

Не иска да запамети светът,
Защото и пророците не знаят
Кога на робствата ще дойде краят.

2861.

Война!!! Убийството бе престъпление,
Недопустимо от Закона строг,
А днес е вече висше задължение
Във името на трон, на Цар и Бог.

Убиването е възнаграждавано
Със благогарности и със медал,
За славен героизъм е представяно
В защитата на светъл идеал.

А след войната може да намерите
Развалини, сираци, скръб и глад,
Но сред отряда на милионерите –
Печалби, щастие и благодат.

Войната за народа е погром,
Но е за тях същински майчин дом.

2862.

Поета от банкета се завръщаше,
Доволен, пълен с мисли вдъхновени,
Но от препиване му се повръщаше:
„Коремът недоволен е от мене!”

А думите, от музите окриляни,
Макар и да се готвеха за полет,
Се спъваха от лошо храносмилане
И за лекарство трябваше да молят.

Поемата, очакваща създаване,
Сменена бе с бикарбонатна сода,
Но и без идващото отрезвяване

Поета пак слуга е на народа,
Защото той дори да е пиан
Е винаги идейно подкован.

2863.

Комунистически или фашистки
Концлагерите са с предназначение
Да пазят Вожда с неговите близки
От всенародното неуважение.

Жестокостите тук са задължителни,
Човещината строго забранена
И затова пазачите са бдителни,
А Свободата – с мрежа заградена.

Каква ще да е на смъртта причината? –
От „слънчев удар” мрели в люта зима,
Така загинали са половината,
Щом диагноза е необходима...

При смъртност изключително голяма
Най-странното е, че гробове няма.

2864.

Собствеността? Крадците я обичат
Обаче комунистите я мразят,
Помагат им куршумите и бичът
Срещу желаещите да я пазят.

Те мразят я най-вече щом е чужда,
Вживяват се безпаметно във нея,
А онова, което ги възбужда,
Е чарът на *основната идея*.

Идеята за бъдещото братство?
Безспорно всеки ще я одобрява.
„Ще създадем за всекиго богатство,

Но се налага, братя, дотогава
След возене във транссибирски влак
Да свършите живота си в „ГУЛАГ”.

2865.

*Смърть обкржсала их со всех сторон:
спереди их косили пулеметы противника,
сзади – пулеметы заградотрядов НКВД.*

О, нямат никаква представа младите
За скриваната сенчеста страна
Във действията на заградотрядите
През време на Великата война!

Смъртта отвред ни среща заканително
Със танковете на врага пред нас,
С картечници зад нас предупредително,
За да доказва пълната си власт.

От безпощадната целувка алена
Човек не вижда изход ужасен
И с боен вик „За Родину, за Сталина!”
Празнува той последния си ден.

Във работата си неумолима
Заградотрядът пленници не взима.

2866.

Известното явление „простация“
Ще бъде ли признато за природно?
Ще бъде ли простацията схващана
Като знамение богоугодно?

От всички ни до днес тя е приемана
За пречка сръчу всякакъв напредък,
Но е наивно определяна за временна
Сред нашите водачи напоследък.

Те мислят, възглави ли учреждение,
Простакът става умен моментално
И от просташкото си поведение
Създава поведение нормално.

Кой знае... При сегашните ни нрави
Възможно е да се окажат прави.

2867.

*По времето на големия глад в Украйна през
1932-33г за прибиране на 5 житни класа
съветската присъда е била смърт.*

(Уикипедия)

Работя сред села и градове,
Превземам с пристъп бедните хамбари
И търся пет пшенични класове
Преди гробарят да ме изпревари.

При четири човек е още жив,
Но следващият вече го убива
И според трибунала справедлив
Разстрелът му е без алтернатива.

Аз бързам. Милиони ме зоват
Да им подготвя гладната кончина
Докато непробудно спи светът
През цялата убийствена година.

А за организирания глад
Похвала има целият отряд.

2868.

За периода 1932-33г в Украйна съветските власти са осъдили 2500 души за канибализъм.

При сталинския най-хуманен строй
Във обществото на всеобщо братство
Защо ли има толкова на брой
Успешни случаи на трупоядство?

„Теперь я доедаю труп жень1”*
Е отбелязал канибал-писател,
Той няма от какво да се свени,
Смъртта за него вече е приятел.

Треперят обичаи и морал
Пред бърбреци човешки за закуска,
Но гастрономията няма жал
И без предубеденост го допуска.

Плътта човешка всъщност е призната
По калоричност равна на свинята.

2869.

Със бодри титолувани говеда
Науката ни се обогати,
Това, че са говеда, кой ти гледа,
Народът ще търпи и ще прости.

И, както винаги, той пак прощава,
Позорът им е поносим позор,
Не носят никаква парична слава,
Но произвеждат скъп естествен тор.

Това обилно родно производство
Е свързано със радост и престиж,
С добро предчувствие за благородство
И Нобел за наука, току виж.

Но с хитрост те у нас, а и зад граница,
Избягват дóсега със всяка кланица.

2870.

Поети се избиват по света
Редовно, равномерно, неотклонно,
Като магнит привлича ги Смъртта
И ги прибира в тъмното си лоно.

Сред тях личат известни имена,
Но има и не твърде популярни,
Чиято непросителна вина
Е, че не са достатъчно бездарни.

По време на червения терор
Те се избивани профилактично,
А при прочутия „Голодомор”
На групи... Също и поединично.

Жвотът им когато се отнеме,
На паметника стават по-големи.

2871.

Щом всичките отсечени дървета
Възкръснат и поискат отмъщение,
Ще тръпне в ужас цялата планета
И ще потърси в Космоса спасение.

Но тук възкръсват само боговете,
А хората – единствено в поемите,
Горите от пустини са превзети,
На някои за да растат коремите.

Освен пустини раждат се тайфуни,
Порои и общопланетни бедствия,
А земните пейзажи стават лунни –
На гола сеч печалните последствия.

Не виждат ли днес хората забързани,
Че те в смъртта с дърветата са свързани?

2872.

Баща ми бързо станал офицер,
Ранен бил бързо, бързо опериран
И бързо върнат пак в окопа чер,
Да бъде бързо с орден декориран.

След Първата Световна вече век
Мизерията тъне във забрава,
А образът на смелия човек
Е увенчан с цветя и много слава.

По гробища, площади и стъгди
Охранените шутове празнуват
Смъртта на жертваните си деди
Предсмъртните им вопли без да чуват.

Над всички проехтява клетвен вик
„Ще следваме завета ви велик!“

2873.

Писателят-фантаст Х. Уелс бил очарован от Сталин.

Да, Хербърт Уелс казва пред света
Че вождът най-добър и най-морален,
Изпълнен със душевна красота,
Е не друг, а другарят Йосиф Сталин.

Писателят е в бъдещето взрян,
Напред със много хиляди години,
Но няма да съзре как с глад по план
Народ в Украйна зарад Сталин гине.

Като творец високо е ценен
В кръга на второкласни разказвачи,
Но като личност е опозорен,
Позорът с него винаги ще крачи.

Кога ще почнат свестните писатели
Да страдат за убитите читатели?

2874.

*Вторият Закон на Хегеловата диалектика
е Законът за превръщане на количествените
изменения в качествени и обратно.*

Събрани бяха група комбайнерки
В кръжок по политическа просвета
Във връзка с предприеманите мерки
На Ленин да осъществят завета.

Докладчикът с усърдие познато
Разказваше във схлупената къща
За странна диалектика, която
Количеството в качество превръща.

Те чувстваха и Маркс, и Хегел, близки,
Четяха ги и много ги ценяха,
А в устрема да станат комунистки
Сами отлични примери подбраха:

Наднормените наши трудодни
Превръщат се във светли бъднини.

3875.

Бездарието доста равномерно
Е пръснато из Глобуса навред
От сбъркан бог със чувство суеверно
Да го създава и множи безчет.

А гениите, страно, се групират
По време, по държава или град,
Творбите им като вулкан извират
И топлят очарования свят.

Не са ли Моцарт, Вагнер, Бах, Бетховен,
Тургенев, Достоевски и Толстой
Негаснещият плам многовековен,
Предотвратил духовния застой?

Те неочаквано се появяват
И без оръжие ни завладяват.

2876.

Човечество! Какво си всъщност ти?
Герои на Историята в склада?
Творци на заразителни мечти,
Че няма никой повече да страда?

Или помазаните подлеци
Със златните си шутовски корони?
Или обществените ни дейци,
Които кой ли в ада ще прогони?

Но милиардите не са това!
Те са човечество неназовано,
Съставено от маса същества,
За да се изразходват постоянно.

Тях само по голямо изключешние
Не ги наименуват „население“.

2877.

При дългото общуване със Бог
Човек се постепенно изморява
От претоварения монолог,
Усърдно сричан в Негова прослава.

А Бог умее мъдро да мълчи,
Отвърнал взор от цялата Вселена,
Която Той изпълни със лъчи,
Но изостави я недостроена.

Бездънни черни дупки всяват страх
В сърцата на галактиките звездни,
Поглъщат ги и само звездаен прах
Остава във космическите бездни.

В тях Времето приспано е без срок,
Те могат да погълнат даже Бог.

2878.

„Държавна сигурност” и „Безопасност”,
Какви успокояващи названия!
Добри са, общо взето, но във частност
Са източник на смърт и отчаяние.

Така се случи в родната държава,
Объркаха се всичките понятия –
За много дълго бе позорът слава,
А гнусотиите – мероптията.

„Държавна сигурност” бе знак на Злото
Със повсеместните си проявления
За всяване на ужас в обществото
На Партията за успокоение.

Агентите ѝ се самозабравиха
И в собствената злоба се удавиха.

2879.

От избори родена Свобода...
Защо ли никъде не е известно?
Не е ли историческа беда,
Че да се случи никак не е лесно?

Тя може избори да породи,
Но щом самата вече е родена
И щом като Смъртта я пощади,
Макар че тя е вечно застрашена.

Със кръв се храни сякаш е вампир,
Река от кръв за нея е пролята,
Но омагьосва хората безспир
Из всички континенти по Земята.

Обикновено дълго тя не страда,
Защото си отива твърде млада.

2880.

Съюзът между Правдата и Силата
Безспорно е сред редките събития,
Това го знае в джунглата Горилата,
Но за Човек е бъдещо откритие.

Забавя го екранът. Също книгите.
Моралът и Доброто там са спазени,
Там престъпленията и интригите
Накрая са заслужено наказани.

Разцъфва благодатно търговията
С мечти за масово разпространение,
Кой може да им задържи стихията?!
Те често се приемат с възхищение.

Според установените представи
Така се насърчават здрави нрави.

2881.

Обезчестяването в политиката
Защо ли е необратим процес?
А политиката, за помощ вика тя,
Но кой ще ѝ присажда чужда чест?

Пазарът пълен е със заместители –
Пари, имоти или важен пост,
Чрез тях се раждат лесно предводители
Със неизменно вирнатия нос.

Честта остава между старомодните
Идейно непотребни сечива,
Но все пак си запазва благородните
Моралнополитически права.

Открих, че част от нейните останки
Присъстват даже в детските читанки.

2882.

За революциите има дати,
С които пригвоздени са към Времето
И всички всевъзможни демократи
Желят образа им да приеме то.

Те ужким същи са, но са различни –
От роби станали са победители
Със добродетели патриотични,
А някои са и ръководители.

Дали закономерната промяна
Е възвишаване или падение
Решава съвестта, навек приспана
След първото прието изкушение.

А после съчиняват се предания
И бляскави животоописания.

2883.

Напласената справедливост чака
С надежда историческия час,
От Бог когато ще получи знака
Задълго да се приюти при нас.

Приспива ли тирана с тайни козни
В пътуването му към Онзи свят
С живак във гозбите на Иван Грозни,
Наполеон с арсенов препарат?

За Сталин също дълго ще се спори
Дали участва във смъртта му тя,
Помагайки на ада да разтвори
Пред вожда славен своята врата.

Това са още само подозрения,
Но все пак са полезни насърчения.

2884.

Щом купиш политически букет,
Във който има власт и опозиция,
Добре навсякъде ще си приет
Съгласно утвърдената традиция.

О, гръмове със трясък да тресат
И да ехтят закани проклинателни,
Във твоя полза ще е всеки път
Процентът в секциите избирателни!

Ти всяка надпревара и борба
Ще наблюдаваш с гордо безразличие –
Победата великата Съдба
Без колебание на теб обрича я.

Най-важно е, че твоята персона
Ще бъде по-могъща от Закона.

2885.

На видни автори е позволена
Продукция под средното ниво
И щом от гения е озарена
Приема се от всяко общество.

Доброжелател, а и зложелател,
Издават трудовете им в едно,
А после обективният читател
Отсява драгоценното зърно.

Един отсява, друг се възхищава,
На всичко, щом човекът е класик,
И всяка глупост му се усвоява
Като проява на мъдрец велик.

А случва се невинното дете
От малко с глупостите да расте.

2886.

От самочувствие до грандомания
Е ниското стъпало на срама
При почетните длъжности и звания,
Раздавани из родната земя.

„Заслужил” дават без ограничения.
За „незаслужил” се лежи в затвор,
Защото заслужава се чрез мнения,
Различни от ласкателския хор.

И саомнението на витиите,
За чужди власти пъчеци корем,
Е всъщност напънът на ибрикчиите
В борба за чистота. Но не съвсем...

Ще стане ли от всички по-обичано
Говедото щом с орден е закичено?

2887.

Вбесяват ме безумните твърдения,
Че БКП дължала на света
За престъпленията извинения
Пред погледа на обществеността.

Нима подобно мерзко лицемерие
Ще заличи проливаната кръв
И ще възнагради с доверие
Прикритата ѝ смъртоносна стръв?!

Убийство чрез словесни излияния
Е нечовешко да се опрости,
А за страданията със страдания
Тя дължна е докрай да заплати.

Съдбата ще поиска строг отчет
От кадрите на БКП подред!

2888.

Сред обществото той е нежелан,
Във партиите му не се побира
И затова е може би призван
В живота да оставя светла диря.

Почтеният човек е страшен враг,
Защото той на Правдата е предан,
А няма от това по-ясен знак
Със подозрение да бъде гледан.

Така живее в този грешен свят
Под формата на някаква мишена
И всички тайни служби го следят,
От страх властта им че е застрашена.

Най-странното е, че във всяка нация
Почтените са без организация.

2889.

На лудницата в ласкавата пазва
Свободно той каквото иска казва

И винаги за всичко е готов
Да поучава като философ:

„Душата на мъжете е широка,
Но често е безока, без посока...

Тя тясна е при днешните жени
И крие тайни в свойте гълбини,

Които всеки умен мъж копнее
Поне донякъде да проумее.

А комунистът, няма да сгреша,
Ако ви каза, че е без душа.”

При тези думи санитарът влиза
И носи усмирителната риза.

2890.

Невинност, съчетана със безделие,
Къде ли трябва да я причислим?
По времето на робството добре ли е
Да се търпи тиранският режим?

Невинността подобна с колебание
Аз към добрия вкус бих причислил,
А грешниците, вдигнали въстание,
Като светии бих възвеличил.

Но Църквата все още с несъгласие
Отхвърля Левски като наш светец,
Макар че той от всички сиромаси е
Приет да е светец и първенец.

Обаче на богати вагабонти
Тя дава висши звания „архонти”.

2891.

Да бъдеш роб във времето когато
Свободно Свободата всеки слави
И благо то й е добре възпято,
Покорство нужно е и много здраве.

Човекът малък с малката заплата
От страх трепери, че ще я загуби
Без да прозре, че днеска „Свободата”
Прегръща го със лапите си груби.

Дали ще разбере, че проста смяна
На имената нищо не променя,
Че Свободата му е под възбрана
От времето преди да е родена?

Едва ли... Кротко чака той в момента
Да спадне бедността със 2 процента.

2892.

Нима възникването на Държавата
Не е сред чудесата на света?
Разправяха ми, че ще отживява тя,
Но тя расте... Укрепва си властта.

Не е ли като чудо неестествено
Да вкарва хората във смъртен бой,
Заставени от думите тържествено
Чрез клетва всеки да е воин-герой?

И непознати трепят непознатите,
Посочени от психопата вожд
И насърчавани от психопатите,
Подкрепящи безчестната му мощ.

Така във името на Бог и Цар
Човекът лесно се превръща в звяр.

2893.

Сред неодушевените предмети
Поетът чувства се осигурен,
Че те, от него бидейки възпети,
Не ще го злепоставят някой ден.

Различно е ако възпява хора,
В немилост могат да изпаднат те –
От пост висок – направо във затвора
И после одите ДС ще ги чете.

Удобно разполага се твореца
В уюта на природния пейзаж,
Но чрез това велможите в двореца
Не искат да приемат, че е наш.

„Ако желае като нас да лапа
Той трябва като нас да се изцапа!”

2894.

Морала и Закона се стремят
Да бъдат заедно от памтивека,
Но пречки им създава всеки път
От глупост или много ум Човека.

При древния демократичен грък
Темида беше още само сляпа
И се опитваше в магичен кръг
Закона със Морала да претапя.

Впоследствие обаче онемя
И твърде глуха се оказа даже,
Та точно затова не съумя
Моралната си теза да докаже.

Сега със навиците придобити
Тя чувства допир само на парите.

2895.

Изселваха наред заподозрените,
Че не желаят да сведат чела,
За да попълнят предопределените
От Партията-майчица числа.

Покъщнината, трупана с годините,
Бе жертва на червената метла
И кучетата виха из градините,
А хората – в контролните числа.

Защото със партийно промишление
„От горе” беше заповед дошла,
Която за всеобщо улеснение
Помести враговете във числа.

Агентите с настойчивост голяма
Намираха ги даже да ги няма.

2896.

Интелигентът се роди по грешка
И от мнозина беше нежелан,
В живота чакаше го участ тежка,
А с тъпотата – непосилна бран.

Отвред бе обграден с капитализъм,
Чрез който с горда бедност се сдоби,
Узна какво е и социализъм,
Чиято мъст едва не го уби.

За него никой строй не е по мярка,
Умът му търси ведрост и възход,
Но строй красив със неговата марка
Не възприема простият народ.

Сега единствените му приятели
Са книгите на старите писатели.

2897.

Поетът във война, а и във мир,
Е все зает със своите терзания,
А аз интересувам се безспир
Как се добиват депутатски звания.

Да кажа: „С честност, с разум и със труд”
Ще ме посрещнат всички с подозрение
Или със:” Този гражданин е луд!”
За срам на бъдещите поколения.

Отдавна ценоразпис е готов
За място във Народното събрание –
Купува се народната любов
С пари във брой на общо основание.

А за да стана двойно по-богат,
Достатъчен е и един мандат.

2898.

Безумие или крещяща нужда
Е силата, която днес мнозина
Човеци от Родината прокужда
Да търсят щастието си в чужбина?

Едната демокрация със друга
Защо ли се налага да се сменя?
А може би огромна центрофуга
Разхвърля ги из гладната Вселена?

О, робствата ни са демократични
И те се изживяват многократно
Със форми и окраски най-различни,

Но прецени ли ги човек отрано,
Набързо кувари и чанти стяга,
Проронва някоя сълза и бяга.

2899.

Не съжалявам хората, които
Напразно към шедьоври се стремят,
Щом, страдайки открито или скрито,
От дарбата по-силен е умът.

Това те виждат непрестанно ясно,
Но продължават да вървят напред
Със убеждението гръмогласно,
Че славен е партийният завет.

Душата им, заложница покорна
На мисли с образа на идеал,
Насочва се от сила неуморна
Към ужаса на общия провал.

А болката от своите терзания
Изкупват чрез народните страдания.

2900.

No paradox, no progress.

(Niels Bohr)

Започвам да разбирам постепенно
Какво наричаме „Обществен ред” :
Да няма нищо необикновено
При всеки гражданин или предмет!

И този ред подкрепят трите власти,
Започващи и свършващи в една –
Тя укротява пагубните страсти
И мир подържат в цялата страна.

Прогресът всъщност ражда се в безреда,
Посрещан във началото на нож,
Но увенчае ли се със победа,

Тогава хвалят неговата мощ –
На новия порядък става част,
Понявга даже и на нова власт.

2901.

Всеки ден по двама българи отнемат живота си.

Самоубийците заплашва адът
Със мъки в дебрите на Вечността,
Където Бог осъжда ги да страдат,
Защото предпочели са смъртта.

Но въпреки че те това го знаят,
На земния си ад поставят край,
Отблъсква ги на библията раят
И всеки друг измислен хубав рай.

Не искат истините на живота
Тъй както всички нас да понесат,
Сами избират своята Голгота,
Сами изправят себе си пред съд.

Съдии техни искаме да бъдем,
Но имаме ли право да ги съдим?

2902.

Когато и последната ти хапка
Отнеме с демонична стръв сатрапът,
Ти пред Нещастieto сваляй шапка
И почвай да се храниш само с лапад.

Ще лапат лапад с тебе всички хора
И ще привикнат с липсата на хляба,
Ще гонят с лапад тежката умора
И всяка пречка ще изглежда слаба.

На Запад лапад ще се експортира,
От кризи лападът ще ни спасява,
Спасение ще търси и намира
Във лапад целокупната държава.

Обаче той за целите практически
Ще е модифициран генетически.

2903.

*Докога ще позволим глупавите да властват над
умните?*

(Хенрик Ибсен "Народен враг").

В демократическото бласто губят се
Красиви обещания без край
И поривите на свободолубеца
За справедливост и държавен рай.

Защо? Не са ли привлекателни?
О, да, но за народа не съвсем,
Защото неговите устремии съзнателни
Измерват Свободата на корем.

Такива в общи линии са знаците
Във нашия причинно-следствен свят,
Това отлично виждат го простаците,
Но умните да го съзрат не щат.

И затова във всяко общество
Те винаги са скромно малцинство.

2904.

Уви, микроскопичните величия
Не осъзнават своя малък ръст
И всеки малката си вечност кичи я
С безсмъртието свое къс по къс.

Редят се в неговия път нищожества,
Които казват, че е вожд велик,
От единици стават скоро множества
И всички славят неговия лик.

Планетата по недоразумение
Пропуска с чест да го удостои,
Остава си със местно той значение
И само местни планове крои.

Но с тях където може да проникне,
Оказва се, че там трева не никне.

2905.

Познавах учен скромен и особен,
Вгълбен във своя всепоглъщащ труд,
А хората го смятаха способен,
Но същевременно и малко луд.

Министър той не стана, за да каже,
Че Глобусът е кух като балон,
Не се опита да докаже даже,
Че може да отгледа овчи кон.

Живееше във храма на числата,
Увлечен в стройната им красота,
Но тя за учените му събрата
Все още бе заключена врата.

Смъртта му беше знак официален,
За да го обявят за гениален.

2906.

Настъпват ли наистина промени
В убийците когато остареят?
Ръцете, нявга цели в кръв облени,
Дали да се изчистят ще успеят?

Успяват! И у тях се забелязва
Как добродушна благост ги обхваща
И на народа всеки сякаш казва:
„Спокойна старост Господ ми изпраща...”

На внучетата нежните главички
Те гаят с треперящи вече длани –
Погребали са спомените всички
За хората пребити и изклани.

Лицата им с усмивката лъчиста
Доказват, съвестта им че е чиста.

2907.

Желаете да станете класик?
Ще Ви покажа пряката пътека.
Пишете първо „Вождът е велик!“
И го възпейте в „Песен за човека“.

Ще Ви дарят със членство във ЦеКа
И с всякаква изгодна синекура,
Ще сте откритието на века
И режеш меч във родната култура.

А Славата под форма на медал
Ще бъде с Вас, а Вие също с нея
В живота Ви – безкраен карнавал,
Обрамчен с лаврите на юбилея.

Безсмъртието Ви ще бъде кратко,
Но въпреки това ще бъде сладко.

2908.

Робовладелци пазят Свободата!
Царисти борят се за демокрация!
И тази мерзост властва над Земята
Под формата на висша дипломация!

Тя превъзнася култа към Лъжата,
Покрива със отличия бандитите
И със „Такива бяха времената”
Отритва гладните и брани ситите.

А безобразието съществува
История откакто има писана
И който срещу него негодува,

Изпълнен с героизъм и със гняв,
Е с участ, за страдания орисана,
Но винаги е безнадеждно прав.

2909.

Каква империя „Тоталитария”
Родена би била на този свят
Ако тираните в двете полушария
Решили биха да се съюзят!

Но хитлеристите и сталинистите
Избраха вместо мир война
Уж с поводи от всичките най-чистите
И заплатиха кървава цена.

А ужасите на противоборството
Светът все пак успя да издържи
И на демократичността с покорството

Животът кротко да си продължи,
Но все пак за преяждането с власт
Вината е на всекиго от нас.

2910.

*А он мятежный ищет бури,
Как-будто в бурях есть покой...
(М.Ю. Лермонтов)*

Спокойствието рядко е сюжет,
Достоен за писателско внимание,
Къде-къде от него по-напред
Са темите за мъка и страдание!

Разгледйте богатия фолклор
И неизменно в него ще намерите
За всякакви измислици простор
Но само на щастлив живот до дверите.

Там приказката стига своя край,
Това и на децата е известно –
Добрите женят се, създават земен рай

И многобройно здраво поколение...
Това не е обаче интересно
За разказ или за стихотворение.

2911.

Преди човекът да срази човека
Той бърза да погрéбе съвестта,
Уплашен, че под нейната опека
Честта му може да възпре смъртта.

Без публичност извършва се обрядът,
Без свещи и молитвени слова,
А главното осъществява адът –
Пазачът на човешките права.

Отвред невинни жертви се намират
(Убийците са без почивен ден)
Със вяра, че щом групово измират,
Със рай ще бъде адът им сменен.

Не е известно засега дали
Всевишния над тях ще се смили.

2912.

Преразказвачът сменя разказвача
В съвременния вестникарски свят,
Защото всяка „творческа” задача
Компютри могат да ти я решат.

А новините идват наготово,
Остава само да ги подбереш
И със баналното си скъдно слово
Оригиналност да им предадеш.

Но кой накрая ще реши въпроса
На текста публичност да се даде?
Това, разбира се, ще каже Боса,
Той знае най-добре кога, къде...

А в името на вярата във братството
Забравя темата за плагиатството.

2913.

Идеализмът – застояла стока,
Обаче от бедняка се цени
В борбата му със участта жестока
Живота скверен да се промени!

Ура! Напред! С рекламата фалшива
За по-добър общопланетен ред!
И пагубна вълна света залива,
Децата за да страдат най-напред.

Смъртта посочва сторената грешка,
Но няма вече връщане назад,
Започва нова подготовка тежка
За следващия кървав маскарад.

Заблудата е вечна. Тя не гине
И жертви иска хиляди години.

2914.

В имението на робовладелеца
Преживят роби робския живот,
Безспирно робски дни по робски стелят се
И се възпява робският хомот.

Навън очаква ги освобождение
Сред свят загадъчен и непознат,
Но те са роби, роби по рождение –
Към Свободата не изпитват глад.

Дори когато махнаха оградата,
Те пак в колибите си се тълпят,
Остават равнодуши към наградата,
Която уж са щели да ценят.

На български печално е, че „робство”
Неволно се римува със „удобство”.

2915.

Нараства на народа любовта,
Растат по брой и нейните пазачи,
Което дава право на властта
Напред към светли бъднини да крачи.

Въздигат ѝ се крепостни стени
Със бойници и островърхи кули,
Навеки там за да се съхрани
Далеч от ангели и велзевули.

Велика е народната любов,
Щом от народеца е отделена!
Тя важен е материал суров

За ода, за балада и за сцена,
Където тайна сила всемогъща
В литературен образ я превръща.

2916.

Аз бях отгледан, за да бъда предан
На вожда от огромния портрет,
Където той нанякъде бе вгледан
И с пръст над всички сочеше напред.

Това „напред” бе пълно с криволици
И с бързеи, преливащи от кръв,
А аз бях там сред първите редици,
Да бъда в първата редица пръв.

Останах жив след жертвите напразни,
Но днес изгубих своя идеал
Ведно със всички алени съблазни,
Които вождът беше очертал.

От моята безмилостна секира
Остана само кървавата дияря.

2917.

Предаван съм на едро и на дребно,
Предаван съм със повод, но и без,
Предаван съм за първо и последно,
Предаван съм от люлката до днес.

Дали от някого ще съм предаден
Понякога предвиждах, друг път не,
Предателят от Господ е създаден,
Но съвестта му Дявола отне.

И затова той трудно се открива,
На челото си няма кобен знак –
Наивникът душата си разкрива,
Приятел в него вижда, а не враг.

Все още в Родината ни мила
Предателството е велика сила!

2918.

Аз бях предназначен за откривател
В прослава на Родина и народ,
Но първо почнах като проф-деятел
Защото бях с надежден произход.

Поради липсата на континенти,
Невписани в глобалния атлас,
Бях задължен със други претенденти
Да чакам на безсмъртието час.

Не го дочаках. Все пак предпазливо
Бях станал и на Партията член
И всички гледаха ме завистливо,
Че във аванс съм с орден награден.

А иначе навред в печата местен
Със титла „откривател” съм известен.

2919.

Перото ми бе безпощаден меч
Във битката за правдата партийна
И в не една литературна сеч
Развихрях класовата мъст стихийна.

Посочвах ми подходяща цел
И статията ми бе в миг готова,
Баща си даже с нея бих прокълел,
Бих го затрил със моята отрова.

Огърлицата от идейна смърт
Растеше все от мене сътворена,
Но аз оставах неизменно твърд
С душа добре партийно закалена.

Методиката ми е възприета
И се предава в Университета.

2920.

Писатели сме и се мразим скрито,
Забиваме си тайно нож в гърба,
Притворството ни е с любов обвито
Уж в името на общата съдба.

От Партията баница богата
Очакваме за всекиго от нас
И за това участваме в борбата –
Приятно е човек да е на власт!

Но кой да има повече облаги
Над всичките въпроси е въпрос,
Едни са драги, други са недраги
И тъй се раждат планини от злост.

А Партията милионопръста
Следи кой най-добре си чуши кръста.

2921.

*Кои от „демократичните“ властници са били
членове на Комунистическата партия?*

(Излишен въпрос)

У нас и подлеците имат степени,
Удостоени с тях са от ДеСе
И щедро всички от ДеСе подкрепяни,
ДеСе в страната ред, за да внесе.

Големите са по-напред във строя,
Тях увенчават със пари и чест,
Защото са планирали завоя
Властта на Тато да я няма днес.

Те стават президенти, премиери,
Пребоядисани в невинен цвят,
Кой смее подлостта им да измери,
Над нея щом могъщи сили бдят?!

По-дребните в насипно състояние
Остават без обществено внимание.

2922.

Негодникът изпитва свръхчувствителност
Към всичките прояви на таланта,
За тях той е организиран бдителност
И до Пегас завързва своята кранта.

Червеният билет е препитание,
Защото Партията му го пази
И мъдро го снабдява с указание
Кого да люби и кого да мрази.

В борба за творческото преуспяване
На първо място вечно се класира
И планини от брак за претопяване
Строи безспирно неговата лира.

За него животворната надежда
Във „Стихове за вожда ни” се свежда.

2923.

„Париж струва една литургия”

(Анри IV Бурбон)

Защо великият Анри Четвърти
От хугенот се католицизира?
С постпката си той света покърти,
Но после пак се хугенотизира.

Париж разплака неговата вяра
И той отново вярата обърна,
Склони глава пред папската тиара –
Във католик активен се превърна.

Така доказва, че е крал отличен,
Освободен от притчи и заблуди
С морал неустрашим и еластичен...
И в него хугенотът се пробуди.

Но на върха на кралската си мощ
Заклан бе наред път с готварски нож.

2924.

Безумието е не само сила,
Но и потребност в нашия живот,
Когато мъката е в мрак обвила
Задълго целия небесен свод.

Самó на себе си е то светило
И озарява ярко своя храм,
Където щастие за нас е скрило
И ни го дава, щом отидем там.

На Свободата хляба то замесва,
Империи създава и руши,
А Разума впоследствие го чества,
Че е спасило нашите души.

Обаче дойде ли спокойно време,
Приема го за социално бреме.

2925.

Когато някой бързо богатее,
Друг непременно бързо обеднява
И аз това установявам, че е
Закон основен в нашата държава.

Без съд и прокурори той се спазва
И нашия животец регулира,
Едни възвеличава, други смазва
На дългия ни преход в панаира.

А бедният, обвзет от благодарност,
Че му се дава право да гладува,
Доказва беззаветната си вяроност
С това, че за богатия гласува.

И с помощта на тази права вяра
Трагедията вечно се повтаря.

2926.

Pro mortibus aut bene, aut nihil.

При смърт на всеизвестни политици
Как шумна е обществената скръб!
И колко много черни колесници
Са пълни с мъка по човека скъп!

Изреждат се партийните другари
С подготвени за случая слова,
А враговете, млади или стари,
И те скърбят с наведена глава.

Това, че някога са го проклели
Е без значение във този час,
Защото знае се: против умрели
Не трябва никой да надига глас.

Умрелият за всички е любим
И е готов да стане херувим.

2927.

Макар че във едно и също вярват,
Законността и Справедливостта
Отдавна се безспирно надпреварват
За право над живота и смъртта.

Властта опитва да ги помирява,
Но те отказват да се подчинят
И разделението продължава,
И всяка си върви по своя път.

Единствената тяхна мирна среща
Е около човалчето с пари
И всеки, който за това се сеца,

Могъл би нявга да ги покори –
Оспорвано от някои твърдение,
Но с изумително разпространение.

2928.

Аз виждам как лукава незначителност
Ни грее с отразени светлини
Във този свят на мрачна относителност,
На атомни заплахи и войни.

Не подлежи на облагородяване
Огромната ѝ безпощадна власт
В стремлението към обожествяване,
Подкрепяно от всеки робски глас.

Да, робите навред са в изобилие,
Страхът им е съветник и водач,
А предумишленото им безсилие
Обслужва техния гробокопач.

На този дребен факт се уповава
Тиранинът с позорната си слава.

2929.

Кобургите – палачи на Родината,
Се скриха зад републиканско зло,
Което се превърна във причината
Да жалим за предишното тегло.

С комунистически кръвопролития
Земята ни свещена се покри,
А ален звяр с жестокости пресити я
И мъката народа покори.

Така в общественото ни съзнание
Увереност трагична се роди,
Че робството е наше състояние
И някой друг ще ни освободи.

Според едно модерно суеверие
Той ще възникне в „тъмната материя”.

2930.

И сънищата ни ще регистрира
За в бъдеще народната ни власт,
Когато разпростира из Всемира
На Свободата праведния глас.

Кои от тях са с правата идея
Ще се решава от другарски съд,
А който отклонил се е от нея,
ДеСе ще трябва да го вкарва в път.

При сънищата ни преструвки няма,
Най-ясно се разбира кой е враг,
Устата лесно може да е няма,
Сънят обаче ще подава знак.

А според безпристрастния му вот
Против властта е целият народ.

2931.

*Ако атентатът срещу Хитлер на 20 юли 1944г
беше успешен, жертвите от Втората световна
война щяха да са с няколко милиона души по-малко.*

Един ден от живота на тирана
Как скъпо с чужда смърт е заплатен!
Смъртта за него е небесна манна,
Чрез нея той на трон е възвисен!

Безсмъртието си със смърт купува –
Най-трайната валута на света,
А който срещу него негодува,
Е със набързо млъкваща уста.

И колкото и да се вижда странно
От гледище на общия морал,
Тиранът се преражда постоянно
Без оглед черен ли е или бял.

Изглежда всемогъщ и всеобхватен,
Защото е от Сатаната пратен.

2932.

По силата на странни правила
Невинните най-лесно ги убиват,
Мишени са им честните чела
И без пощада ги помита взривът.

Доволен е усърдният пилот,
Че бомбите му падат все „на живо”,
Човешка смърт е неговият плод,
Скрепен с медал за бъдеще щастливо.

Войната дава право за палач
На всеки, който носи униформа,
Смъртта превръща се във нов водач
И себе си превъплъщава в норма.

Невинните ги бурята отвява
Невинността обаче оцелява!

2933.

Анархистът Христо Колев е бил изключително силен и е успял да оцелее през многото концлагерни дни.

Социализмът – обещаващ строй,
Е нанадминат в своите обещания
И задължава със слова и бой
Да вярваш в неговите предсказания.

Отиваш незабавно в „Куциян”*
Щом не споделяш сладките видения,
А там ограмотяват те по план
Чрез щателно подбрани упражнения.

Димитър Талев бил полуумрял,
А Христо Колев го открил в сгурията
И някакси да го свести успял,
За да го върне после във килията.

Димитър Талев стана романист,
А Колев си остана анархист.

* “Куциян” един от концлагерите при социализма.

2934.

В концлагера душата се разкрива,
Мръсникът си остава пак мръсник,
Готов е да предава и убива,
Но няма как да скрива своя лик.

Събратята му виждат колко струва
И как готов е за коричка хляб
Пред всички идеалите да псува,
За да затрогне местния сатрап.

Обаче при промяна на режима
Променя се и неговият глас –
Заслугата му е неоспорима
За въдворяване на нова власт.

„В жесток концлагер за народа страда
И за това награда му се пада!”

2935.

„Да преизпълним дружно петилетката!“
Посрещат ни в концлагер „Слънчев бряг“
И норма дават ни за вагонетката
Петнайсет кубометра на калпак.

Да мислим за годините не искаме,
Те ни изглеждат надалеч от тук,
До утре ако можем да устискаме,
А днеска да умира някой друг.

За Шахо Циганина с Газдов винаги
Човеците превръщаха се в леш
И Партията като леш изрина ги
В корема на негаснещата пещ.

Така в демократичната държава
Убийството превърна се в забава.

2936.

„Откакто мога да си спомням аз”
Със гордост заявява дъщеря му,
„Баща ми гледаше да е на власт,
Макар е едно око да беше само”.

Кимон Георгиев и Моше Даян
Във политиката са два циклопа,
Със кръв възходът им е очертан
За страх на удивената Европа.

В подполието гений бе Кимон,
А заговорът негова стихия,
Превратът беше висшия закон,
Чрез който силата си да разкрие.

Но той (като Моше) в прекрасен ден
От неизбежна смърт бе покосен.

2937.

*Димо Казасов, фашистки, а и комунистически
министър, доживя до дълбока старост.*

В света злодеите червенобради
Са рядкост също като златна руда,
Които в гняв Всевишния създаде –
Нерон, Казасов, между тях и Юда.

Нерон изстреби доста християни,
Казасов – септемврийците бунтовни
Без оглед звани ли или незвани
С войски редовни или нередовни.

От името на хората убити
Той после стана пръв ръководител
И подлостта си с нова кръв насити,
Светът на нова подлост стана зрител.

Нерон убит бе, Юда се обеси,
Но при Казасов Бог не се намеси.

2938.

*Станко Тодоров, член на Политбюро на БКП, бе
министър председател на България от 1971-1981г.*

Той бе шивач и то добър шивач,
Но после с политика се захвана
Вместо да шие от зори до здрач...
Така на Правдата защитник стана.

На храбрия шивач му провървя –
Макар че дадоха се жертви скъпи,
До алената власт той доживя
И тя за него твърдо се застъпи.

Душата му бе като празен лист,
Там всичко можеше да се запише,
Защото щом бе предан комунист
Познанията идваха му свише.

Народа прати за зелен хайвер
И бе задълго негов премиер.

2939.

*Дали незнайните гробове не са повече от знайните?
(Въпрос)*

Незнайните гробове днес мълчат,
А колко тайни могат да разкрият
Захвърлени във хладната им гръд,
Във нея безутешно да изгният!..

Убитите затиснати са с пръст,
От тяхната невинна кръв пропита
И макове растат околоръст,
Пощадени от конските копита.

Зарити са предсмъртните слова
В прегръдките на вечните покои
И само многоустата мълва
Прославя неизвестните герои.

Дарява ги със безаветна слава
И към небето славата отправя.

2940.

*Няма друг успех освен
световния.*

(Анджей Вайда)

У нас мъдрецът Вайда не важи,
Прославяме се с местни постижения
И всяко поотделно тук тежи,
И всяко носи устрема на гения.

В списанието „Първобитен ек”
За първи път изгряха доказателства,
Че банята е нужна на човек,
Понявга и на родните сиятелства.

А също, че естественият тор,
Помага благотворно на земята ни
И с него главно даваме отпор
На всеки, който застраши правата ни.

В момента първенци сме по проценти
И на професори, и на доценти.

2941.

Отменят търговията със роби,
На съвестите тържището – не
И тука овластените особи
Отварят щедро свойто портмоне.

И съвести се групово продават
По тайно договоряни цени,
Поетите без съвести остават
В замяна на щастливи старини.

Но се оказва нещо твърде странно –
Споена с дарбата е съвестта
И връзката им късно или рано

Ще трябва да признае и властта,
Когато търси удовлетворение
В прославящите я стихотворения.

2942.

Напредъкът развихря се навред,
Човек готов е в Космоса да литне
Със атомно задвижван звездолет...
Но страстите остават първобитни!

Непоклатими всички са до днес
И стрякат на щастливците покоя,
А „пагубният гняв на Ахилес”
Е вечен както споменът за Троя.

Любов, омраза, ревност, гняв, тъга,
Във Вечността са на Човека влогът,
Едни и същи нявга и сега –
Да се облагородяват те не могат.

Добро и Зло, Бог, Дявол, Правда, Грях,
Завинаги са свързани със тях.

2943.

Васил Левски – великото българско чудо!

Не е ли странно, че смъртта на Дякона
Не беше осъзната изведнъж?
Тя после постепенно бе оплакана
Във цялата страна на шир и дълж.

Обесен беше сред пияни цигани
И бе захвърлен в неизвестен гроб,
А за смъртта му тостове са вдигани
От не един неблагодарен роб.

И винаги без отговор оставаше
Загадката за целия народ:
Дали народът Левски заслужаваше
Или бе влюбен в робския хомот?

Въпросът и във наши дни възниква
И към дълбоки размисли подтиква.

2944.

Раздират бури общото ни минало
И образът му често се мени,
Не е то вече езеро застинало,
Изпълнено с нетленни старини.

Разменят своите места героите,
Сноват редовно между рай и ад
На Времето измамно по завоите
Във историческия маскарад.

Те са и с географско райониране,
В една страна ги тачат, в друга не
И все от несъгласия раздирани
Почивка нямат. Засега поне.

На миналото призрачната сграда
Оказва се със не една фасада.

2945.

„Прочистват” се наред човешки маси
Заради вяра, облик и език,
За да се знае между всички раси
Народът на кого е най-велик.

От смелите Земята се избавя
По възприетия естествен път –
Удостоява ги с известна слава,
Но щом с живота си я заплатят.

Във резултат от тази дълга чистка
Смелчагите са доста рядък вид
И никой вече не поема риска
Да е като библейския Давид.

И затова нарастват подлизурките,
А парламента пълнят мижитурките.

2946.

Омраза, опакована във речи,
За хора, маршируващи под строй,
Е сила, на която да попречи
Би могъл някой ведър бог. Но кой?

Такъв живее в приказките само,
А в днешния машинизиран свят
Доброто е отдавна глухонямо
И боговете трудно го търпят.

Избиват се напълно непознати,
Защото някой някому дал знак
По повод някакви свещени дати
Невинният да стане смъртен враг.

И се откърмят цели поколения
С античовешки жертвоприношения.

2947.

Съзирам неподправена чаровност
Във титлата „полуинтелигент”,
Която се присъжда със готовност
И е безспорно български патент.

Тиражите ѝ са до днес огромни,
Обхванала е целия елит,
Но нейните носители са скромни
И че я имат, не си дават вид.

По милост „четвъртинки” и „осминки”
Са също вкупом в група „половин”,
За да допълват родните картинки
С по пет „червени” за едничек „син”.

И всичките са все ръководители
И на културния живот спасители.

2948.

„Ега ти държавата, щом аз съм ѝ вицепремиер!“

(Нейчо Неев)

Властта да се усеща всекичасно
Тъй както се усеща здрав хомот
Е дълг при вожд, чиято власт е частна,
Но казва се, че е на цял народ.

И той създава вицепремиери
Безлицеви обаче с гръб превит,
Каквито лесно му е да намери
В заобикалящия го елит.

Да няма глас е тяхната задача
И те се справят със партийна жар,
Мълчат ли в хор, не ще ги той закача –
Всеблагият и мъдър господар.

От сън когато сутрин се събудят,
На щастieto си сами се чудят.

2949.

Най-малко двеста партии се грижат
За благого на нашия народ,
Наляво и надясно те се движат
Сред политическия хоровод.

И всяка се стреми да е начело
По обещания за земен рай
Понявга неумело, вечно смело,
И неизменно със очакван край.

В желанието си да са различни
Използват разноцветни багрила,
Но съвпадения трагикомични
Уеднаквяват техните дела.

И всяка се представя из страната
За тълкувателка на Свободата.

2950.

Поддържа връзки властващата гмеж
Единствено със своето обкръжение,
Самоупиваща се от ламтеж
Нас всички да държи във подчинение.

В измисления техен странен свят
Те виждат личностите си белязани
От кроткия народец да крадат,
Но без да бъдат някога наказани.

А кой ли може да се противи? –
На Онзи свят са храбрите бунтовници,
Немеят преклонените глави

И тържествуват главните виновници,
Защото властват не година-две,
А цели безутешни векове.

2951.

Посредственост с партийността когато
Във творчеството се обединят,
Се трупа състояние богато,
Което как ли ще го оценят?

Замества ли партийността таланта? –
Мнозина са на мнение, че да,
Особено щом Вожда е Гаранта
За творческата наша свобода.

О, Вожде, ти към бѣдници ни водиш
По пътя на културния възход,
Шедьоврите откриваш във зародиш,
Посочваш ги на простия народ!

И той със примирение те слуша,
Че иначе отива във кауша*.

* Кауш – третокачествен затвор.

2952.

За Достоевски бе „Война и мир”,
Но тази книга той не я написа,
И на света не каза най-подир
Нещата във действителност какви са.

Да чака Истината продължи,
Но мъртав е великият писател,
Развихрят се военните лъжи,
А Марс на Онзи свят мира е пратил..

Така е. Героизмът на война
Ще бъде пак престъпно превъзнасян
Чрез песните за славни времена
И падналите за живот прекрасен.

(Останалият без крака край топа
Ще моли да да го върнат пак в окопа.)*

* Л.Н. Толстой, „Севастополски разкази”.

2953.

Безсмъртие за няколко сезона
(На власт докато дойде друг режим)
Присъжда се на не една персона
И ние трябва кротко да търпим.

По старата изпитана рецепта
Идеите превръщат те в пари,
А милостта си като златна лепта
Водачът може да им подари.

Безсмъртието свършва се приживе,
Иззето от коварната съдба,
Носителите му са уж щастливи,
Но падат покосени без борба.

Тогава сред партийните задруги
Наградата ще осенява други.

2954.

Историята той не сътворява,
А да я боледува е призван,
Заровен в купища човешка плява
От страх, от срам и ужас обладан.

Той мре редовно със или без нужда
Под прозвище „обикновен човек“
И блян за правда в него се пробужда
Обикновено по веднъж на век.

Останалото време той провежда
Във ролята на жив материал,
Вграден в осъществената надежда,

Че е по чудо някак оцелял,
За да го вкарат за добро и зло
В неясно статистическо число.

2955.

Убий диктатора, но в диктатура
Живеят още дълги векове,
За да подържат по Земята буря,
Която Брут за подвизи зове.

А Брут лежи, с предания отрупан,
Поел самоубийствен меч в ръце –
С богатство на робовладелец крупен
И пръв републиканец по сърце.

Той не разбра. И други не разбират
Как ражда се поредният тиран –
Че на величеството му мундирът
Се шие по републикански план.

Така е всякога, за съжаление,
И правилото е без изключение.

2956.

При комунизма имаше и безкръвни кланета.

Печална гледка е когато двама
Критици спорят над заклан поет,
От Партията обвинен в измама
И бунт срещу обществения ред.

Но във какво се заключава спорът? –
И двамата показват жарка страст,
Щом за греха на жертвата говорят
Против любимата народна власт.

Те всъщност се преборват да го чернят
И пискат доброкачествен катран,
Какъвто произвежда им концернът
На агитационния шаман.

Накрая кой излиза победител
Решава Главният ръководител.

2957.

Всеки ден не е Великден.

(Народна мъдрост)

Той беше Бог и беше надарен
Със сила да възкръсва всеки ден,

Но на света за да не му се втръсва
Реши веднъж годишно да възкръсва.

В преследване на тази висша цел
За ересите мерки беше взел –

Разпореди да бъдат под възбрана,
Осъществявана от Ватикана.

Във устрема си той се отличи
И доста еретици заличи

На клади през различните етапи
По заповед на преданите папи.

Моделът се оказа сполучлив
И който оцеля е днес е щастлив.

2958.

Жестокостта сплотява тиранията
Във всяка нейна разнолика част,
Защото без жестокостите гние тя
Ведно със безобраната си власт.

А във искрата на човеколюбие
Тиранът вижда гибелния враг
И той бои се, че борбата губи я
Ако искрата пламва пак, и пак.

Гаси я без пощада с настървение
Най-вече с полицейския ботуш
И при съмнение, а даже без съмнение,
Последва неизменно кървав душ.

На жертваната Свобода над гроба
Поставя бюст на своята особа.

2959.

С какъв възторг и шумно преклонение
Глупците славят своята кралица
И всеки се стреми със упоение
Да е напред във дългата редица!

Условностите я крепят на трона
Чрез обичайно преувеличение –
(Кралицата без свита и корона
Е гинекологическо явление).

Народът да разбира не желае,
Изсипва си възторзите разискрени
И няма истината да узнае
Заблудите му са понеже искрени.

О, докога ще бъде тази мания
Подкрепяна от жълтите списания?!

2960.

На победители и победени,
На войнстващи и на миролюбиви
Са хора от войната разделени –
Впоследствие на мъртви и на живи.

Гладът с куршумите се състезава
Кой повече човеци ще затрие
И увенчае със безсмъртна слава
Гробовете, в които ще ги скрие.

Напред е смърт от злия неприятел,
Отзад са заградителни отряди...
Те ще те усмъртят като предател
Без никой между тях да те пощади.

При тази безподобна перспектива
Смъртта е избор без алтернатива.

2961.

Със повод и без повод щом умре
Лице, приемано за политическо,
В това народът бърза да съзре
Възмездие, едва ли не космическо.

Той може да е паднал от дърво
Или е жертва на природно бедствие,
Но цялото свободно общество
„Убийство е!“ ще каже във последствие.

И обществото няма да сгреша!
Убийствата са фино режисирани,
А тайно на съда ще се внуши,
Че трябва той да прояви разбиране.

Явлението е като война –
Убийци има, но са без вина.

2962.

Със възрастта настъпва черногледството,
Родено от продажни времена,
За да смени наследството на детството
И неговата ведре светлина.

Човек е обграден от неприятели,
За неговите думи се слухти,
Мнозина от това са си изпатили,
Защита срещу донос нямаш ти.

Над теб вилнее безпощадна Партия,
За нея си безименен предмет,
Съседът казва, че добър другар ти е,
А тайно, че си враг на този ред.

Властта кога ще дойде да те вземе
Обикновено е въпрос на време.

2963.

Пороците в сандъка на Пандора
Дали били са някога затворени
Или са волно литвали в простора
Сред хората, на ангели престорени?

Не съществува каса, във която
Да влезе тягата към престъпление
Или страстта към трупане на злато,
Или омразата към чуждо мнение.

Преди Човека още те са бдели
Рождението му със страст са чакали,
И неговия дом са предпочели
Вместо да спят в кашона на оракули.

Освен че там удобно пребивават,
Възможност имат да се размножават.

2964.

Ограбва ли се някакъв имот,
Това, разбира се, е престъпление
Обаче граби ли се цял народ,
Това е политическо решение.

За него се гласува в парламент,
Изказват се подробно депутатите,
Полага подписа си президент,
Накрая го оформят бюрократите.

Грабежът се разхвърля на глава,
Надлежно се поема от ведомствата
И още много дълго след това
Той ще снабдява с бедствия потомствата.

Крадците по-нататък са призвани
Да утешават хората обрани.

2965.

*Тиха украинская ночь,
прозрачно небо, звёзды блещут...*

(А.С. Пушкин, „Полтава“)

Възпяват се какви ли не пейзажи
И не отскоро с поетичност ловка,
Но две-три думи няма кой да каже
За днешната стопанска обстановка.

А тя е безсловесен покровител
На всички родни корупционери
И всеки стар и нов ръководител
Защита в лоното ѝ ще намери.

Поема тя вината за глада ни,
За всеки непосилен външен заем
И за онези грозни горски рани,
За чийто произход сега гадаем,

Като в демократичната държава
Невинността на всеки утвърждава.

2966.

„Царю честити” шепнат с умиление,
„Върни се, за да ни възседнеш пак,
В страната да внесеш успокоение!
Копнеем да развеем твоя стяг!”

Аз виждам да участват във наддаване
Дружинка самозвани първенци
За собственото си опозоряване
Във ролята на живи мъртавци.

С душите си на Дявола продадени
Монарха те използват вмасто щит
Със дарбата му за мащабно крадене
И прозвище „Крадеца от Мадрид”.

Как лесно е, намери ли трибуна,
Човек да се превърне във маймуна!

2967.

Как точно се превежда „парламент“? –
Би трябвало да бъде „говорилня“,
Но всъщност е на нищета люпилня
Със чистота от най-висок процент.

На кьор софра попаднали са тук
От бит пазар събрани активисти,
Разнопартийни бивши комунисти,
Привидно спорещи един със друг.

Едни говорят, други си мълчат
(Мълчанието също се заплаща),
А кукловодът някои изпраща
В чужбина опит, за да наберат.

Кой кукловод е се досеща всеки,
Макар да крие своите пътеки.

2968.

*Всяка от ядрените държави може да унищожи
живота повече от веднъж.*

Преди да се превърне в катафалка
Земята се нуждае от гробар
В ръката си със атомна запалка,
Нает от всепобеден господар.

След повече от милион години
Готово всичко е за земен ад,
Запасите от ядрените мини
Са за целта готовият заряд.

Остава дребната наглед подробност –
Планетата ни кой ще я взриви,
Но хора с подходящата способност
Ще се намерят винаги, уви!

Не се ли махне ядреното бремене,
Останалото е въпрос на време.

2969.

Огромни насекоми от стомана
Унищожават хората без жал
След непредотвратимата промяна
В съвременния боен арсенал.

Те също като някои персони
Не чувстват бремето на съвестта,
Убиват по компютърни закони
И по това са братя на Смъртта.

Ненужен им е повече Човека,
Успял навремето да ги роди,
Да го убият е задача лека,
Плътта му мека кой ще пощади!

За липсата му Космоса едва ли
Чрез прясна черна дупка ще зажали.

2970.

Политизираната ни култура
Слугиня е за Зло, не за Добро –
ЦеКа ще казва „Да” за професура,
А за академик – Политбюро.

Гордее се страната с правоверни
Носители на титли с кух пълнеж
Без оглед бели ли са или черни
Послушници на алената гмеж.

И всички те духовно мастурбират
Взор вперили във собствения пъп
И гения във себе си намират,
Отлят по собствения им калъп.

Оприличават ги на феодални,
Но всъщност са културо-погребални.

2971.

*Горяните –
историческо табу.*

*Георги Гърнано, Командир
на чета горяни*

Балкана е обхванат от блокада,
Войската се придвижва към върха
Със заповед да действа без пощада
И с грях да отмъщава за греха.

Грехът е жаждата към Свободата,
Кой виждал е от него по-голям?!
За Свободата жертва се раята
И в планината вижда неин храм.

Отсъстват тука турските аскери,
А само озверена родна сган –
Комунистически функционери,
Омразата е техен ятаган.

До вечерта раята е избита,
Не е останал никой жив комита.

2972.

*Борис Годунов е бил неграмотен, но е станал
самодържец на цяла Русия. Комунистите
следваха неговия пример.*

Със нас обслужваше се във живота
И дипломи си взе със лекота
От чудотворната „червена квота”
За хора със идейна чистота.

Да учи предпочиташе задочно,
Като министър стана инженер
И филология завърши срочно,
Когато беше вицепремиер.

Той беше войн на Партия велика
И неизменно неин гален син –
Преведен бе на тридесет езика,
Но четен беше на нито един.

И за това в един прекрасен ден
С академична титла бе дарен.

2973.

*“Ясно вижу я путь пред собою,
Что своею рукой начертал он, бессмертный, родной!..”*
Лиляна СТЕФАНОВА. Болгарская поэтесса.
(По поводу смерти Сталина, 05.03.1953г)

Изкуството да се прославя Сталин
Се бе превърнало във занаят
И колкото той повече бе хвален
По-черен беше неговият ад.

Артисти, скулптори, певци, поети,
В невидан до преди това мащаб
Творяха от привидна страст обвзети
Към този невъобразим сатрап.

Убийството на милиони люде
Уплахата превръщаше в любов
И този факт ще кара да се чуди
Невиждалият робство философ.

А даже щом диктаторът умря
Лакейското подмазване не спря.

2974.

Менят се хората и обществата,
Множат се политически течения,
Но неизменна, тачена и свята
Остава тягата към преклонение.

Тя, чупката във кръста е еднаква
Пред всяко от поредните величия,
Което я желае и очаква
От подведомствените му безличия.

На Хитлер, на Садам и на Атила
Не липсват никога последователи
И с тяхната обезумяла сила
Безброй души на Онзи свят са пратили.

Те също се пренесоха отвъд,
Но тука техни ученици бдят.

2975.

И оптимистите, и песимистите –
Едните явно, другите потайно,
Си вярват искрено, че комунистите
Сами ще се премахнат дълготрайно.

За тази цел обаче задължително
Нов вид Човек е нужен на страната,
Но кой ще каже даже приблизително
Каква ще е рождената му дата?

Ще се наложи да се сменя глината,
С която Бог Човека сътворява,
Защото нявга тя бе ненадмината,
Но трябва да се осъвременява.

А дотогава с чалгата начело
Из Миналото си ще крачим смело.

2976.

Товарни тежки гръцки камиони
Със надписи „метафорá” се нижат,
Пренасят портокали и лимони
И за реда в стопанството се грижат.

Така е и с любимите поети –
Изтръскват те словесните запаси
Сред хора, сред животни и предмети
За щастие на трудовте маси.

Сълзата оживява, хълмът пее,
А вихърът за Свобода се бори,
Гората за листата си жалее
И робът със неволята говори.

Метафората става господарка.
Щом се изгуби чувството за мярка.

2977.

*Има закуска и вечеря исторически.
За обяд – не съм чувал.*

Събра навремето Исус Христос
Дванайсетте любими ученици
И каза, вдигайки вечерен тост:
„Предател има в нашите редици!”

И починът нататък се подде,
Макар и с незначителна промяна –
Предателският прилив придойде
И скоро всички масово обхвана.

Дузина юди със Сатанаил
Обсъждат ползата от Свободата
И всеки за това е съобщил
В Централата, на всекиго позната.

Там „таен” щаб нещата пренарежда
И Свободата сменя със Надежда.

2978.

Стамболов (1854-1895 г.) е човекът, който се превърна от хъш в диктатор.

Не се приспособи той към народа,
А него пригоди към своя нрав,
Пребори се със майката природа
В ръката силна със кривака здрав.

Сломяваше без милост враговете,
В борбата беше непоколебим
Сред малкото държавници-поети,
Превърнали властта си във режим.

На никого не даде да се меси
В избрания от него път щастлив
И даже Левски щял бил да обеси
Ако съдът го бе оставил жив.

И мислил е навярно, че е вечен,
Когато беше с ятаган посечен.

2979.

Палачи, прокурори и банкери
Защо ли никой нивга не възпя?
Защо ли никой нивга да намери
Сред тях за стих достоен не успя?

А те чистачи са на обществото,
Подлагат го на санитарна сеч,
Отделят вещо Злото от Доброто
Със меч, с пари или с красива реч.

Добре е поощрителна награда
Да се стъкми за този занаят,
Ще бъде тя проятна изненада
За целия литературен свят.

Ще потекат отвред тогава оди
И родолюбие то ще ги води.

* Виж примери: 2980–2982.

2980.

Баща ми е палач и е снабдител
На градинари в райските градини,
Чрез него може всеки земен жител
Към Онзи свят по спешност да премине.

Медик е на съседчето бащата
И с болни всеки ден се занимава,
А групата на татко е призната
Сред всички други групи за най-здрава.

Но даже ако някой боледува,
Той първо длъжен е да оздравее
И само след като се излекува
Усеща гилотината къде е.

Палач ще стана също, след което
И аз ще пращам хора на Небето.

2981.

Мъжът ми е народен прокурор
И жрец на класово превораздаване,
Солист във общия партиен хор
На смъртните присъди за възпяване.

Ах, този страховит Народен съд!
От него със мъжа ми сме притискани –
Осъжда повече лица на смърт
Отколкото са по закон поискани!

Стоян заплашен е да бъде снет
Заради спуснатите показатели
И току виж, че някой ден проклет
На длъжност низова са го изпратили.

Умът ми да го побере не може;
Тогава що ще чиним, мили Боже!

2982.

Бях нявга спретнат милиционер,
В квартала се развихрях като хала,
Но се превърнах бързо във banker
С парите от партийната централа.

Във куфар ги получих. Ценен дар
И знак, че службата с добро ме помни,
Щом праща ме в свободния пазар
Без разписка за сумите огромни.

Направих банка и тя процъфтя,
Но бившите колеги ме откриха
И на престъпна банда с помощта
В червеното „Ферари” ме убиха.

От две години съм надгробна плоча
И на народа бъдещето соча.

2983.

Привикнахме със знака „**Забранено!**”
Навсякъде където Вожда влиза,
Защото здравето му е безценно
Особено във времена на криза.

От нас цедяха средства за заплати
На хора, назначени да го пазят
От любовта, с която сме богати,
А враговете искат да погазят.

Така живяхме не една година,
Не му съзирахме лика „на живо”,
Но все пак той накрая се спомина,
Улучен от куршум несправедливо.

На погребението му внушително
Присъствието беше **задължително**.

2984.

*“Ако някой легне с мъжко, като с женско, и
двамата са извършили гнусота; непременно да се
умъртвят; кръвта им да бъде върху тях”*

Левит (20:13)

Узнах, че напоследък е на почит
Библейските безсмъртни писмена
Да се подлагат на модерен прочит,
За да засветят с нова светлина.

Там педерастията уж е грях,
Но всъщност трябва да се поощрява
(Доколкото от пресата разбрах)
На всички педерастии за прослава.

А аз пък сменям стария канон
За кулата, скрижалите прочула –
Тя според мен е спортен стадион,
Погрешно взет за Вавилонска кула.

Билети двойно повече продали,
Затуй основите не издържали.

2985.

Любителски изследвам бандитизма
Във непрекъснатия му прогрес
И сливането му със комунизма,
Чиито плодове ни радват днес.

Не е модерно да обираш банка,
Това е вече знак за долен вкус,
А хванат ли те, ще лежиш на сянка
И затова влез с банката в съюз!

Не я разбивай, а я завладявай,
Пари отвред към теб ще потекат,
Узрее ли, фалит ѝ обявявай
И към Швейцария поемай път!

А там във богаташка вилна зона
Те чака дом за двеста милиона.

2986.

Борба за мир, красива и безплодна
От древните, та чак до наши дни
Се води срещу склонността природна
Към масови убийства и войни.

На фронта ги разстрелваха усърдно
Във името на някой цар и бог,
А после награждаваха посмъртно
Със орден и със паметник висок.

За мир са Нобеловите награди
На Кисинджер и Менахем Бегин,
Които по заслуга Марс им даде
Пред гробницата на мира. Амин!

Наградата, когато е погрешна,
Е безполезна, но най-вече смешна.

2987.

Чиновникът! О, неговият лик
Изпъква между папи и маршали!
Сред тях по сила той е най-велик
И Вечност боговете са му дали!

Оптимистично Чехов го затри,
Но той навсякъде безспир възкръсва
И своите мастилени искри
По двете полушария разпръсква.

Преди, сега и в бъдеще е той
Със дарба бързо да се размножава,
Подхранван щедро и във мир и в бой,
За да владее цялата държава.

Така ще е докато в този свят
Хартии чакат подпис и печат.

* А.П.Чехов „Смърт чиновника”

2988.

Защо наивни някакви предания
Дори и без издание печатно
Са вечни, а изкусна графомания
Изчезва незабавно безвъзвратно?

Не ѝ помагат нито сухи напъни
На професионалните критици,
Нито подкупваните с много лапане
Разбиращи от всичко политици.

А Времето – критикът на критиците,
Реди литературната планета,
Но там в редиците между класиците
Седи Снежанка с нейните джуджета.

И няма кой в културните простори
На главния въпрос да отговори.

2989.

За всяко нещо редно и нередно
Във миналото, днес и занапред,
Решаваше за първо и последно
Районният партиен комитет.

Кой как живее и кому гостува,
С кого е пил и кой му е съсед,
Това, оказва се, интересува
Районния партиен комитет.

Де Се дари го с топла братска дружба
И помощ със безкористен съвет,
А после назначи на щатна служба
Районния партиен комитет.

И съществуват те, навеки слети
На Вожда под безбройните портрети.

2990.

История на части и нацяло
Не е предмет на сделки и продажби,
Но ако някому се е доцяло
Могъл би да я придобие с кражби.

С Историята не, но с историци
Наситен постоянно е пазарът –
Купуваш си една-две десетици
И те Наполеон ще те изкарат.

Лъжата с паметник се укрепява
И той пред бъдещето я представя,
Безспирно Истината укротява
И себе си навеки възвисява.

Така с История оттук-оттам
Аз нова древност мога да създам.

2991.

*„Държавна сигурност” – това е целият народ.
(Тодор Живков)*

ДеСе в стремежа към масовизация
Достигна до завидни висоти,
Във себе си превърна цяла нация
И комунизма в донос въплъти.

Възникна любопитно положение –
Доносник над доносника да бди,
За да научи собственото мнение
И види собствените си следи.

В такова самоцелно състезание,
Когато подлост среща подлостта,
По собственото им признание
Без важна полза бе масовостта.

Накрая бяха много изненадани
От изгрева на своето пропадане.

2992.

Приятен е почитеният човек,
Но е литературно непотребен,
За авторите скучен е навек,
От сиво всекидневие обсебен.

„Човекът звяр“* е важният герой
На стихове, романи и пиеси,
Убивал е със бой или без бой
Вампири, примадони и принцеси.

Той е сюжетен център, а за фон
Тук там се срещат и нормални хора –
Консуматив за не един сезон
При дооформяне на кръгозора.

Те чакат там с безпримерно търпение
Да влязат в някое стихотворение.

2993.

Направих първо малка справка,
Но след това и съпоставка

За родните ръководители –
И бити, а и победители,

И се оказа, че във боя
Със смърт достойна за героя

През всички времена изминали
За племето ни са загинали

От вража мъст неумолима
Водачи само двама-трима:

Хан Аспарух, непобедимия,
Навек безсмъртно чийто име е

И в името на Свободата
Хаджи Димитър с Караджата.

2994.

В природата за разлика от Бога
Човекът бе по план четирикрак
И след направената сметка строга
Той бе снабден със подходящ гръбнак.

Но щом реши изправен да се движи
Прибави към гръбнака свърхтовар
И на медиците създаде грижи
В замяна на двукракия си чар.

Дископатии, хернии, артрити
Със тяхната намеса или без
Увеличиха на човек бедите
Ведно със непрестанния прогрес.

Какво направи после със ръцете
Светът тепърва има да усети.

2995.

*Пълното единодушие е най-характерната черта
за комунистическия парламент.*

За шефа на Народното събрание
Във продължение на много дни
Словесността бе близка до мълчание,
Което постепенно я смени.

„Другари, някакво съображение?“,
Но никой нищо не съобрази,
Тук те присъстват, за да нямат мнение,
А имат ли го, Боже упазй!

Сами да се замесят в изкривяване
На безпогрешния партиен път
Е все едно да искат прекратяване
На яслата във този мирен кът.

И те мълчат, мълчат и получават
Заплата, нищичко за де не правят.

2996.

Какви горещи творчески дебати
Се водят сред научните среди
Между авторитети всепризнати
На тема „Кой с фашизма ни сроди?” !

Едни посочват Гьобелс; други Желев,
„Червен фашизъм” строя ни зоват,
А всъщност най-големите заслуги
Народу трябва да се отдадат.

Той първи шефа на ДеСе-то кръсти
„Митьо Гестапото” (от кръв и плът!)
Чиито смъртоносни нявга пръсти
Професорска писалка днес държат.

А търсещите първенство писатели
Изглеждат само като подражатели.

2997.

Щитът на Ахилес във „Илиада”
Роди „опреметените” поети
И те превърнаха се във грамада,
Която през столетията свети.

Високо на върха една поема
На Кийтс – възхвалата на гръцка ваза,
Със право първото место заема
И път на всички към целта показва.

По нея поетични детективи
Гадаят кой е неин притежател,
Дали били са дните му щастливи
И кой на Онзи свят го е изпратил.

Методът е с широко приложение
И носи безопасно вдъхновение.

2998.

Понявга мисъл странна ме гнети
Относно авторите на романите –
Покриват ли те нашите мечти
Да бъдат в общ отбор със великаните?

Ще може ли чрез всичките творби,
Включително с творенията вазови
Съдбата блага да ги сподоби
Със нещо като „Братя Карамазови“?

Но с планини от пушечно месо
Смъртта съдбата изпревари я,
За да възкликне нявга Клемансо*
„Какво ли е това България?“

Не знае той, че много векове
Сме горди със велики врагове.

* В 1919–1920 г. Клемансо председателства
Парижката мирна конференция

2999.

Маниакален пристъп е обсебил
Цар, дирещ във страната ни подслон,
За да приседне в липсващата мебел,
Наречена републикански трон.

Грижливо си подрежда той децата
И внуците по династичен ред
И титли им раздава във предплата
Съгласно дворцовия етикет.

Защо ли новината не покърти
Народа ни от грижи обграден,
Че принц под името Борис Четвърти
За цар ще се помаже някой ден?

Той казва със спокойствие познато:
„Ще стане, но на куковото лято!“

3000.

*За българския народ дружбата със Съветския
Съюз е тъй жизнено необходима, както слънцето и
въздухът за всяко живо същество.*

(Георги Димитров)

Съветският Съюз е днес покойник,
Без въздух и без слънце бавно мрем,
Той беше ни единствен, няма двойник,
Комуто верността си да дадем.

Свободно бе седлото на гърба ни,
Ездач обаче се намери нов –
Да бъдем оседлани сме призвани
Веднъж с омраза, друг път със любов.

Седлото няма нужда от подмяна,
Материалът му е много здрав,
Да ни припомня то при нас остана,
Ездачът ни че винаги е прав.

Империи подред са ни нападали,
Но, странно, после всички са пропадали.

3001.

Унищожени са за кой ли път
Поредните борци за Свободата,
Послушковците правилно мълчат,
Но Свободата липсва на Земята.

Героите са в детския буквар
Сред шарени картинки приковани,
За малките деца безплатен дар,
Платен сюжет за филми и романи.

Оказва се, че в нашия живот
Смъртта и Свободата са споени
И то за много дълъг период
Преди с куршум да бъдат разделени.

А този, който после оцелее,
Възможно е свободен да живее.

3002.

През 1925г БКП организира взривяването на черквата „Света Неделя”.

Тя с класово-партийната позиция
Удобно всеки ужас оправдава,
Зад нея е вековната традиция,
Която друго нищо не признава.

Умело си подрежда атентатите
По степента на своята изгода,
За положителни ще са признати те
Ако наш, класов, им е произхода.

След взрив на черквата светá под купола
Останки има доста на дечица,
Там алената хала е затрупала
Човешки жертви не една стотица.

И славят мерзостта неимоверна,
Защото дело е на Коминтерна.

3003.

Нещастieto е надежден мост
За свързване на гладни и на сити
Под сянката на вечния въпрос
За ролята съдбовна на парите.

Изглежда тук е отговорът скрит:
При гладните да се наддава трябва,
За да добият те нормален вид,
А при дебелиите да се отслабва.

За второто светът е потрошил
Величествени планини от злато,
За първото парите е спестил,
За второстепенно е то признато.

И двете групи страдат от години
Еднакво – с несъвпадащи причини.

3004.

Кое ме кара с ярост да нападам
Полезни качества на личността,
Като например подлост и да страдам,
Че тя в излишек шества по света?

Дали сега това не ми внушава
Заклетият в морала спекулант,
Заел се лицемерно със прослава
На писаното някога от Кант?

Да, мислите му вредом са известни
Със стил неразбираемо красив,
Събрали всички нрави поднебесни
В категоричния императив.

Престъпници навярно го почитат
И доста често си го препрочитат.

3005.

Позорните години на войната
Са бременни с позора на мира,
Където се посяват семената
На дѐмон нов във земните недра.

Така бе и след Първата Световна,
Там, там роди се Хитлер – във Версай
И кръстник бе му папката отровна
Със бунта, че септември ще е май.

Бабуваха му речите обширни,
А дѐмонът излезе доста як –
Изгълта милиони хора мирни
Преди да счупят злия му гръбнак.

Убийците му щедро наградиха,
А те са тези, дето го родиха...

3006.

Моралът във единствено число,
Като че губи своето значение
И очевидно време е дошло
За плодотворното му размножение.

Един е той за властващ политик,
А друг е за децата във училище
И трети за наемния войник,
Превърнал се за хората в страшилище.

Моралите като масло с вода
Общуват, но избягват всяко смесване,
Подкрепят на робията реда
И славят собственото свое честване.

През време на терор и комунизъм
Моралът пример е за плурализъм.

3007.

Мръсници дал Бог много по Земята
С присъщия си щедър маниер,
Но те се свързват главно с имената
На поп, на политик или banker.

Намират се и между доста други,
Но толкова там ярко не личат...
Дали са скромни техните заслуги
Или за тях рекламата пестят?

Мръсникът е отхвърлек на живота,
Но мисли се голям, дори велик
И иска да е като Кобург-Гота –
Страната вечно да му е длъжник.

При всяко сбъркано народовластие
Мръсниците са с водещо участие.

3008.

Какво би станало ако поетите
Със поетичен взрив взривят войната?
Ще спрат ли бомбите и минометите
Да сеят огън изпод знамената?

Призивът ще остане без последствие,
Макар и да е просто символичен,
Защото срещата с военни бедствия
Не е сюжет на автора лиричен.

За жалост целите на оцелелите
Се всякога удобно различават
От ужаса в очите на умрелите,
За да ги живеите след туй прославят.

А ужасът изчезва по завоите
На Времето... За сметка на героите.

3009.

*Знаете ли колко цензорски подписа
са нужни, за да бъде нещо напечатано?
(Девет)*

По времето на древните писатели
Във виното отсъстват химикали
Дори политолозите-гадатели
Се пазят от фалшиви идеали.

На хората естествени са страстите,
Не мисли никой да ги редактира,
За да останат цялото и частите
Достойни за епическата лира.

Днес авторите са със задължения
Маневреност да проявяват ловка
И срещу най-разнообразни мнения

Да си осигуряват застраховка,
Докато най-накрая и ЦеКа
Подпише с поразяваща ръка.

3010.

*Обърнах се и видях сълзите на угнетените...
Силата е в ръцете на потисниците, а утешител
нямат.*

(Еклизиаст, Гл. 4 :1)

Безумно Миналото ни расте
Със нови атентати и кланета
В желанието си да оплете
Без жал осакатената планета.

А мрежата се състои от дни
Във календарите окървавени
И всеки се стреми да отмени
Най-малката възможност за промени.

На Бъдещето призракът мъглив
Уплашен бързо се отдалечава,
Не иска той да е консуматив

В изграждане на гробница-държава
И част от безподобния стремеж
Човеците да се превръщат в леш.

3011.

„Народна власт” от всичките лъжи
Е най-опровержима, но най-трайна
И като облак над света кръжи,
А вярата във нея е безкрайна.

Роди се преди трийсет века тя
Под клонки на атинските маслини
Като предание от древността
Към бъдните несбъднати години.

О, те се сбъдваха във строен ред,
Подути от несбъдната надежда
И не един диктатор е обвзет
От страст властта народна да въвежда.

Естествено, то става със намесата
На телевизията и на пресата.

3012.

O Ciel ! Que de vertus vous me faites hair !
(Pierre Corneille, "Pompée, Acte IV)

За господар на нашето търпение
От Центъра бе пратен як другар,
Известен със доброто си умение
За всяка болка да намира цяр.

Започна чистката ни със старание
И революционен здрав похват,
Търпението ни спои с мълчание
За пример на останалия свят.

Напредваме по всички показатели,
Обединение като във юмрук,
А белите и черните предатели

Изтребваме със сърп или със чук,
Докато господарят ни се радва,
Че с кръв успява да ни изповядва.

3013.

*Meudon...Perruques blondes are made from the head
of guillotined women!...Perfectly good wash-leather
was made of skin of guillotined men.*

(Thomas Carlyle, "The French Revolution")

За сувенири от човешка кожа,
Потресли съвестите по Земята,
Кога на гилотината под ножа
За пръв път се роди суровината?

Там, там! В Мьодон по време на Терора
На Революцията под вълните
Одирали обезглавени хора
Преди да бъдат в гробовете скрити.

По-късно във Германия процеса
Поставят на промишлени основи
При пълно съответствие с прогреса
И сменят старите методи с нови.

Обратно на фашистките негодници
Французите са драли сънародници.

3014.

Републиканците гromят кралете
С душа от спрeвeдливa мъст обвзeтa
Вeднo със всички тeхни комитeти...
Със изключeниe нa eтикeтa.

Формалности при срeщa с прeзидeнтa
(Ако благoвoли дa ви приeмe)
E нужнo дa сe спазвaт стo прoцeнтa,
Мaкaр чe туй e губeнe нa врeмe.

Правaтa му от крaлски сa пo-слaби,
Пo-къс e нa влaсттa му пeриoдa
И тoй пo-бързo трябвa дa нaгрaби
Бoгaтствoтo си мръснo от нaрoдa.

Гoлямa чaст от днeшнитe вoдaчи
Сe справят с въпрoснитe зaдaчи.

3015.

Науката във своето развитие
Прекрачва през граничните черти
Без сблъсъци и без кръвопролития,
Над нови бездни за да полети.

А ако застрашава я успение,
(Опасност има то-ест да умре)
Подобно нежелателно явление,
Ще трябва с всички сили да се спре.

Но има случаи на регистрирана
Кончина на научен колектив,
Псрещната навред с неподозирана
Неведомост, че нявга бил е жив.

За неговата дейност през годините
Забравят често даже и роднините.

3016.

Настъпи златен век за глупостта,
Цената ѝ се бърже повишава,
Прекланят ѝ се ум и красота...
Защо е тъй? Загадката остава.

Глупак министър или президент
Нима е някаква случайност рядка?
Това се вижда ако за момент
Направим статистическа извадка.

Във атакуващ стил навред са те!
Дали са благослов или бич Божи?
Мощта им непрекъснато расте,
Но тя едва ли някого тревожи.

Щом за водач поставена е тиква,
Ще трябва със това да се привиква.

3017.

*През 2014г. шотландците гласуваха против своя
национална държава.*

Един критичен период от време
Потребен е, успешно за да бъде
Въстание, с което робско племе
Тираните си може да пропъди.

Щом прекалено дълъг се окаже,
То с поробителя се претопява
И после при свободен избор даже
Не се стреми да се освобождава.

Но периодът щом е твърде кратък,
За Свободата е все още рано,
Борците са избити без остатък,
А робството е още неразбрано.

Улучилият точния размер
Е истински революционер.

3018.

Властта за него беше само средство,
А творческата слава бе му цел
И средството напълно съответства
На онова, в което бе се клел.

Бе неуморен докато не стана
Началник, извисил над всички ръст
И със захапка кучешка не хвана
Каквото виждаше околоръст.

Подробно много низости изучи,
Приложи ги без чувство за вина
И за голяма низост той получи
Медал със образа на планина.

А неизвестността не го измъчва,
Защото сам награди си поръчва.

3019.

*Поетът Шандор Петьофи загива в бой за
Свободата на 31 юли 1849г.*

Дела и думи, думи и дела
Защо ли рядко са обединени?
Съдбата да ги слее би могла,
Но те в света живеят разделени.

Едните с образа на писмена
Разнасят ум и глупост по Земята,
А другите под форма на война
Отнемат си взаимно Свободата.

И все пак целият голям товар
От думите на всички философи
Не е върху небесния кантар
По-тежък от делата на Петьофи.

Чрез тях той без награда да е чакал
Словата си със смърт е подпечатал.

3020.

За историческото късогледство
Кой ще открие правилно лечение?
Кой ще намери сигурното средство
И изхода от самозаблуждение?

Въпросите висят във вековете,
Но там остават трайно без внимание
Откак на Истината враговете
Във думите намират оправдание.

Светът изглежда винаги ще спори
Какво е „геноцид” или „агресия”
И в парламентите ще се говори
За тях без срам от сесия във сесия.

А всички клани и обезчестени
Вопият в гроба си неотмъстени.

3021.

Семейна мерзост – публично явление,
Не твърде рядко в нашата страна,
Понявга е с решаващо значение
В съдбата и на мъж, и на жена.

Две мерзости, взаимно застраховани,
Способни са да сторят чудеса,
Дори когато са необразовани,
Но от партийната върхушка са.

Взаимно се прославят във списания
И интервюта дават час по час
Със обяснения как във компания
Обичат своята народна власт.

Наградите са много и различни,
Семейни, често и поединични.

3022.

“A philosophical problem has the form: ‘I don’t know my way about.’”

(Ludwig Wittgenstein)

Във философията е най-трудно
Да различим мъдреца от глупака,
Защото в сборището многолюдно
Безсмъртие от не един се чака.

Измънка някой непонятно слово,
Но хората примират от възхита,
За пламенна подкрепа е готово
И автора му славата връхлита.

А друг промълви най-банална дума,
Но с многоточието я подпира
И тя подобно на бубонна чума
Обгръща и земята и ефира.

Светът изглежда винаги готов
Да слави някой дървен философ.

3023.

Глупак, чиято глупост ярко свети,
Огрява всяко кътче на страната,
И в себе си сгъстява вековете,
Но със заслуга още непризната.

Без него племето ни ще линее,
Ще е далеч от родната природа
И лесно няма да преодолее
На трудния ни преход периода.

У нас той дава лик на всички власти,
Но време трябва му да ги изучи
И да спои различните им части,
За да ги предаде на син и внуче.

А всичко казано дотук налага
Глупакът вредом да се подпомага.

3024.

Механизираният тероризъм
Тресе многострадалния ни век
И аз копнеех в ролята да влизам
На млад спасител с правилния лек.

Фашизмът окова ме във вериги,
А комунизмът прати ме в Гулаг
И ООН в престъпност укори ги,
Но укорът излезе празен знак.

Впоследствие бях в плен на мюсюлмани,
Макар че нямах нищо против тях –
Изглежда, че каквото и да стане
На мен по принцип ми приписват грях.

Така и не остана никак време
Лекарството ми да се възприеме.

3025.

Взаимноспомогателни кръжоци
За съзидание и за прогрес
У нас обединиха се в потоци
За напояване на род и чест.

Под плявата вода те ще прекарат
За всеки свой творец достопочтен,
За него се подготвя и пазарът
Чрез кода „аз на тебе, ти на мен!”

А който е отвънка тъжно блее,
Сърцето му от мъките кърви
И никак няма как да проумее
Защо отдавна все не му върви.

На него липсва тяхната бездарност,
Но те в замяна имат солидарност.

3026.

Позор е, че успешните въстания
Завършват неизменно безуспешно
Дори ако рекламната кампания
Осъществена е била безгрешно.

Защо? Коя е тук причината
За скръбната фаталност на провала?
На революцията ли машината
Е кърви недостатъчно проляла?

Не! Не! И не! На хората природата
Копнежи и мечти за власт поражда,
Не в братство търсят робите изгодата,
А към властта изпитват страстна жажда.

И свободата щом за тях настане,
Превръщат се от роби във тирани.

3027.

„Ти си следващият”

(Л. Левчев)

Поет, когато съчинява доноси,
Превръща ги в изискана словесност,
С това за да заслужи милиона си
В замяна на изгубената честност.

По късно през мъглата на културата
Подлецът изостава от поета,
За да пребъде във литературата
Лицето на твореца и естетата.

При честванията и юбилеите,
Понятно, доносителите се забравят
И вместо тях изтъкват се идеите,
Доносника с които да прославят.

Това са фактите до болка ясни –
Сюжети за романи третокласни.

3028.

Убийства на тирани зачестяват,
Към Вечността прокарва им се път,
А живите напразно дирят завет
Откакто ненавижда ги светът.

Смъртта им е злоещата охрана
И чака само сгодния момент,
За да им каже както е във плана,
Че имат титла „мъртъв президент”.

Въже, кинжал, жена или отрова
Върху победоносната кама
Помагат на присъдата сурова
Да ги погълне черната земя.

А паметниците им за прослава
Човечеството с радост ще взривява.

3029.

*„...Моята песен юнашка – Защо и как съм загинал
и какви думи издумал прад смъртта и пред
дружина...”*

(Христо Ботев „На прощаване”)

Не вярваше във Бога, а в народа,
Народът беше неговият Бог
И този Бог изведе го до входа
На своя пълен със мечти чертог.

Не Свобода, а смърт го там посрещна
С куршум от родния събрат отлят,
А за да бъде подлостта успешна
Събратята решиха да мълчат.

Безсмъртие за сметка на живота
Получи гениалният поет
И дъщеря му заживя сирота
Народът да я пази занапред.

Народът чрез Народното Събрание
Почете я с тържествено мълчание.

3030.

Нима са недостъпни за разбиране
Класиците и техните творби,
Та манията към анализиране
Размер на епидемия доби?

Да, Шекспир храни цели академии,
Подобни са нещата и с Толстой,
От тяхно име се раздават премии
И всеки получател е герой.

Тук няма начин как да не успееш –
Във пълния с похвали кош бръкни
И щом с неясни думи ги обвееш,
Ще си осигуриш щастливи дни.

Допускал ли е геният признат,
Че името му става занаят?

3031.

Как шумно лъжат всички победители!
Добри са те, а падналите зли!
С лъжите си Земята са преситили,
А кой, кога и как им позволи?

О, те не търсят нивга позволение,
Победата е техен аргумент
И историци цяло поколение
Се борят кой да ѝ е пръв клиент.

За саможертвата на победените
Светът умее подло да мълчи,
Докато дойде време за промените
Когато правдата ще проличи.

Но Времето протича безпристрастно,
Защото на човек е неподвластно.

3032.

Между две явни противоположности –
Словесно творчество и политика,
Се трудят според своите възможности
И попечителите на езика.

Списателстват усърдно вестникарите,
Деца на родни университети,
Снабдяват с пресни новини пазарите,
А някои дори са и поети.

Но въпреки безспорното старание
И ползването на английски думи
Отстъпват всички те по съдържание
На Ботевите вестници-куршуми.

Защо вървят надолу, не нагоре,
Навярно много дълго ще се спори.

3033.

Във дух превърнаха ме куп негодници,
Обсебили научен институт
За електрически полупроводници
Със своята посредственост прочут.

С билет партиен на въоражение
Подбираха такива като тях,
А на онези със различно мнение
Приписваха общодържавен грях.

Изчаках ги във хода на годините
Един след друг успешно да измрат
И казах си: щом няма ги причините
Нещата вече ще се променят.

Но чудо, за нещастие, не стана –
Подготвили си бяха своя смяна.

3034.

Простащина и простота у нас
Се сляха в някаква вълшебна смес,
Която произвежда час по час
Началници на родния прогрес.

Обичам да ги гледм във шпалир
Застанали пред чуждоземен гост
И да се чудя мислено безспир
Кой с право ще се назове най-прост.

Тук всеки може всеки да смени,
Увлечени във вихрен кръговрат:
Мъжете се превръщат във жени,
А кой да е – в народен депутат.

И затова остава пред света
Непроменен балансът на властта.

3035.

Да бъдеш честен нявга беше странно,
А днес е вече източник на срам
И затова се крия непрестанно
Случайно да не би да се издам.

Активен съм ведно със всички други
В партийния ни колектив сплотен,
Дори за боевите ми заслуги
Другарите равняват се по мен.

Що хора разкулачихме на село!
Наоколо миришеше на смърт,
Но службата си вършихме умело
И се налагаше да бъде твърд.

Със чужда кръв изцапан съм до шия,
А честност липсва ми, за да я крия.

3036.

Сега „изтóченици”, не „окрадени”
Са жертвите на едрите бандити,
От Бога и държавата предадени
И разделили се навек с парите.

„Затóченици” сътвори поетът,
Но нявга бяха други времената,
„Изтóченици” днеска е предметът
Огрял с лъчи от край до край страната.

Щом няма кражби всички са спокойни,
Законите законността си пазят
С подкрепа на съдии многобройни,
Заклети нивга да не ги погазят.

„Изтóчениците”... Това название
Е пълно с поетично съдържание!

3037.

Богатият и бедният скърбят
Във този свят до болка опростачен
И поотделно мъките търпят...
Но по различен начин.

И двамата оплакват се безспир,
Че тежък е животът им невзрачен
И от несгодите, че нямат мир...
Но по различен начин.

Изгарят ги незбъднати мечти –
Богатия, че няма вид юначен,
А бедният – от хляб да не пести...
Но по различен начин.

Макар и заедно от векове,
Живеят те в различни светове.

3038.

Със кръста кръста си подкрепя Царя
При опитите да краде безспир
И скверното му име да повтаря
Навред продажният църковен клир.

Какво от туй, че поп го споменава
И с него литургията скверни?
Народът е за него дойна крава,
А той за него извор на злини.

И помежду им зоят страшни бедни,
Погълнали, дворци, гори, пари,
Но никоя от тях не ще изчезне
Щом лъжетронът му не изгори.

Дали ще го спаси съюзът стар
На лъжепатриарх със лъжецар?

3039.

Българските концлагери – кървяща рана.

Затворяха ги зад огради телени,
За да завършат земния си път,
Насилствено заселени във „Белене”,
Скоропостижно докато умрат.

Тук те угасваха, без съд осъдени,
За неприятни на властта слова,
Далеч от бащиния дом пропъдени
С живота си да плащат за това.

Човешкият живот – най-скъпоценния
Не струваше тук и един куршум,
Тоягата бе средство за лечение,
Предсмъртен вик бе обичаен шум.

Да бъдеш със смъртта във надпреварване
Не е за вярване. Съвсем не е за вярване.

3040.

*Архимед (287-212 г. преди н.е.) е убит при
превземането на Сиракуза от римляните.*

Геният придвижва сам Земята
В орбита обвита в звезден дим,
Но по причина още непозната
Той винаги е лесно уязвим.

Архимед бе някога промушен
От неграмотен редник с леснина –
Войникът бе безимен, прост, бездушен,
Без съвест и без чувство за вина.

Тази сцена често се повтаря
Всякога с еднакъв резултат,
Човечеството по привичка стара
За гения подготвя земен ад,
Предубедено от лъжлива вяра,
Че той е част от неговия свят.

3041.

Unsere Welt ist die beste aller möglichen Welten.

(Gottfried Leibniz)

Във католическите общества
За индулгенциите се кротува:
Алъш-вериш изгоден е това
Откакто Ватикана съществува.

Извършен или заплануван грях
Се според тежестта му оценява –
Грешете, мили хорица, без страх,
По ценоразпис Папата прощава!

И политиката се изкуши
От папските деяния свещени
И ако президентът съгреши
Делата му в аванс са опростени.

Дали тогава този свят тревожен
Е „по-добър от всеки друг възможен“?

3042.

Защо ли на народа се е случило
Начело на страната да застава
Едно необозримо просто чучело,
Кое то само присмех заслужава?

Снабдява с глупости ТВ-каналите
В невиджано промишлени размери
И те към него не пестят похвалите,
А малкият екран от срам трепери.

Но хора спомнят си за тиранията
И незарастналите още рани,
Като гердан от спомени по шията
И казват: „Този нека да остане!”

Магаре за водач не е ли мигар
За предпочитане пред кървав тигър?

3043.

Кои са лидерите в Третата българска държава?

Стефан Срамболов 17%

Тодор Живков 53%

(Анкета на в. Преса-2015 г.)

Народът ни обича Свободата,
Но щом за дълъг период изгуби я
По някаква прищявка на съдбата
Превръща липсата в тиранолюбие.

Привикнал е изглежда със самара,
Тиранът който украсява с лотоси,
И с изнурителната надпревара
Да величае него и теглото си.

Подобно на домашните животни
Той доброволно вече търси клетката –
Там всички са еднакво безимотни
И чакат някой друг да плаща сметката.

А заради робията позната
Отхвърлят нуждата от Свободата.

3044.

Народ-страдалец е разединен
От дълго време в безнадеждна степен,
И в безразсъдството си застрашен
Да бъде чак до корена разцепен.

Затъва се във граждански войни
Необявени, но и ненаситни –
Войни като войни, но по злини
Са несравнимо по-крвопролитни.

Кой брата против брата озлоби?
Кой оправдава жертвите излишни
Под звуците на бойните тръби
И изпитания многогодишни?

Разкрият ли се всички тайни скрити
Се стига непременно до парите.

3045.

Да мреш щастлив... Не е ли тази мъка
Подготвена от шегобиец бог?
Изпраща ти покана за разлъка,
А не отпуща още земен срок.

Каквото си желаел си постигнал
И надживял си много врагове,
Светът наздравица за теб е вдигнал,
Дори безсмъртен някой те зове.

Оставяш тук събраното богатство,
Земи, прислуга, даже скъп харем
И затова изричаш светотатство:
„О, Боже, любя те, но не съвсем!”

А дяволът на твоя зов се хили
И те подхваща с огнените вили.

3046.

Мисловният уровень на властта
Ще спре ли някога да се снижава?
Ще спре ли нявга безразсъдността,
В която чезне бедната държава?

Глупците вчера мъдреци са днес,
Сравнени със сегашните водачи,
А утре те ще имат тази чест
Ако честта все още нещо значи.

Безсмъртната надежда липсва тук,
Изпитва всеки страх от всяка смяна,
Един глупак махни – ще дойде друг,
Със Глупостта страната е венчана.

Това мнозина храни и пои,
А скорошен развод не предстои.

3047.

*We all live in a yellow submarine,
yellow submarine, yellow submarine...*

(The Beatles' 13th single)

Безмислица с красива пустота,
Как лесно от света се възприема!
Навред победоносно шества тя
И крепости на мъдростта превзема.

Високомерно гледа я човек
И още по-високомерно чува,
Но даже и да бяга надалек
Той с жълтата подводница ще плува.

Забавна е. А в празния ѝ трюм
Место за всекиго ще се намери,
Да разговори част от своя ум
И дооформи жълтите химери.

По някаква прищявка на езика
Той почва сам да си я тананика.

3048.

Едва ли има по Земята цяла
По-мълчалива планина от Рила,
Така да оцелее е успяла –
Мълчанието е велика сила.

Тя, ще – не ще, обаче проговаря
Горите ѝ откакто ѝ отнеха
Прилежните угодници на Царя,
Но не намира в думите утеха.

Високия си връх все пак опази,
А Той казá, че бил му бащиния,
Макар че цар имота щом нагази
И планината няма оправия.

Невинна тя очаква съкрушена
От съд човешки да е защитена (?!).

3049.

Защо ли двете челюсти човешки
Са с изключително голяма мощ?
Дали дължи се на природни гршки
Или на разточителен разкош?

Във същност всичко точно е. Така е
Човек от древността въоръжен
Преди от бъдещето да узнае
За ядрените бомби някой ден.

По еволюционната пътека
Придадена му е възможността
Със стръв да пази в себе си Човека
И Свободата свята от властта.

Но засега полезното призвание
Остава само благопожелание.

3050.

*GOOD FRENDE FOR IESVS SAKE FORBEARE
TO DIGG THE DVST ENCLOASED HEARE
BLESTE BE YE MAN Yt SPARES THES STONES
AND CVRST BE HE Yt MOVES MY BONES.*

(Надпис върху гроба на Шекспир)

От Шекспир с хирургическа намеса
Успяват да получат що ли не,
Така че от завеса до завеса
Да има само битки и клане.

Разделят го безмилостно на части,
Като вампири пият му кръвта,
За да разпалват долнопробни страсти
Във лилипутската си нищета.

Литературното човекоядство
Дали ще секне все пак някой ден?
Едва ли...С титли, даже със богатство
Победният му път е украсен.

А епитафията като знаме
Да беше сложил той над своите драми!

3051.

I don't read news I make it.

(Yul Brynner in "Madwoman of Chaillot")

За тържествуването на Доброто
Лъжесвидетелите са навред
И са почитани във обществото –
Писател, политик или поет.

Не всички мисли са у тях престъпни,
Те лъжат себе си пред всеки друг,
Сърцето им от оптимизъм тръпне,
Че Злото бият с книги или звук.

Но със предимство то е неграмотно,
А даже да не е, не ги чете,
Защото кръвожадното животно
По този начин най-добре расте.

И само в изблиците на агресия
Намира търсеното равновесие.

3052.

*Иван Мартинов ме накара да гласувам в шест секции.
Така че аз дадох за нашата победа (1946г) шест гласа.
(Радой Ралин – 1983).*

Възниква въпрос: Колко лъти чушки струва това?

При остър недоимък на герои
С полугерои сме богати днес,
За да крепим моралните устои
Със паметниците във тяхна чест.

Погледнеш го – хитрец от чиста проба
Щом е фалшифицирал своя вот,
Но с изповед преди да слезе в гроба
Харесан е от простия народ.

Издигат паметника ръкотворен
Пред къщата където е живял,
За да прикрият всеки знак позорен
И го заместят с лъжеидеал.

Измислените за целта заслуги
По-едри ли са от на всички други?

3053.

С напредъка все по-удобно става
Да се подлъгва простият народ
Когато някой трябва да решава
Да му даде ли право на живот.

„Да” или „Не” на ядрената сила?
Задачата му кой ще я реши?
Властта с науката се е простила –
Каквото и да каже, ще сгреша.

Тя вечно е със себе си заета,
Но щом ще трябва да избира път
Най-важен е размерът на рушвета
При търга, който ще ѝ заплатят.

Науката отдавна тук не властва
И във решенията не участва.

3054.

Безпринципност – великата опора
На кой да е известен политик,
Който някога били са хора,
Но жертвали човешкия си лик.

Деца са всички на Макиевели,
Макар че кроят своя произход,
Когато и на живи и умрели
Надяват кървавия си хомот.

Кой може да се противопостави
На песента за Мир и Свобода?
Чрез нея те излизат вечно прави
В борбата за защита на Реда.

Наполеон, Бокаса, Кобург-Гота
Дължат успеха си на Идиота.

3055.

Човечеството често се поправя
Не схващайки, че е непоправимо
В борбата за богатство, мощ и слава,
И божество, което е незримо.

Сега поправя родната планета,
Със страст преустроява ѝ недрата,
А тя от болка и от гняв обвзета
Светкавици из небесата мята.

Човекът от кого ще е подкрепян?
Планетата дали ще го пожали?
Щом тръпката ѝ е от осма степен,
Да може да остане жив? – Едва ли.

Танцува със смъртта си той танго
С хазартната надежда „кой кого”.

3056.

Събирам всичко писано за рая
И с интерес огромен го чета,
Накрая за да мога да узная
Къде ще кандидатствам след смъртта.

Не пише кой опрашва там цветята,
Намират ли се кошери с пчели?
Допускат ли се птици из гората
В „Червена книга” ако са били?

Въпросите остават безответни
Подобно на предизборна мъгла
Или пък консервирани за сетне,
Смъртта когато вече е дошла.

Болезнено ще понеса измамата,
Ако е раят рожба на рекламата.

3057.

Според робовладелческия строй,
С комунистическа боя маскиран,
Лъжата е основният герой
И във война и във живота мирен.

Тя убеждава бедстващия роб,
Че той на Свободата е строител
И че чрез труд от люлката до гроб
На бъдещето е достоен жител.

Но при водачите редът е друг,
Обезпечени са в сегашно време,
Обслужват ги редовно сърп и чук,
А поста няма кой да им отнеме.

Те отстояват го със всички средства
И даже го предават по наследство.

3058.

Забравата поглъща без пощада
Събития, лица и имена...
Дали две-три остават на хиляда,
Известни с добрина или злина?

Това създава трудности огромни
При опита на не един хронист
Да каже трябва ли да се запомни
Фашист, нацист или пък комунист.

Местата с имена на Мусолини.
На Хитлер, Сталин, Ленин, Димитров,
Се срещаха навред у нас с дузини
И хора им се клеха във любов.

Сега те всичките са под възбрана,
А от любов и помен не остана.

3059.

Отпадъци събират се отвред
И преработката им не престава,
Но само историческата смет
На рециклиране не се поддава.

Бунището не спира да расте,
Обогатява се през вековете
И чака някой да го почете
И върху него да отгледа цвете.

Почетоха го, даже неведнъж,
Докато схванат – нищо не вирее
По цялата му площ на шир и дълж

И се разбра причината къде е:
Където и каквото да разровите,
Посреща ви залежът на отровите.

3060.

Подобно на пчелите и на мравките
Човекът рядко среща Свободата...
Какви ли могат да са предпоставките
За тази истина добре позната?

През перипетиите исторически
Той губи я веднага щом спечели –
Това повтаря се периодически
Навред по всички земни паралели.

Преследва ли го сянката на стадото,
Превърната с годините в окови
И вложена от гена на прадядото
В сегашните обществени основи?

Неясно е защо е той роден.
Но Свободата липсва в този ген.

3061.

Те трудят се по благороден начин
И всеки автор на атомен взрив
Е във страната си високо тачен,
За да се чувства ведър и щастлив.

Прибират всички ордени възможни,
С които се отдава висша чест
И от неверници и от набожни...
Самите те превръщат се в прогрес.

А символът на Времето тик-така,
И доближава онзи кобен час,
Апокалипсисът зад който чака
Земята да разкъса част по част.

Тогава за извършения грях
Ведно ще литнат ордени с тях.

3062.

При Сталин дисидентите измираха
Преди човешки образ да са взели
И със бащите си манифестираха
Из ледените сибирски предели.

Бе гениална сталинската практика
Смъртта за свой съюзник да покани
При политическата профилактика,
Която милиони да обхване.

А плодотворността ѝ бе невиджана
И всички сили бяха укротени,
Империята за да е съзиждана,
А грховете отнапред простени.

Трудът велик оказа се обречен,
Но историческият пример – вечен.

3063.

Пророците си имат своя тайна,
Която днес от всекиго е знайна:

Предсказвай щедро всякакви злини
И ще се сбъднат те във близки дни!

Илия ли си или Еремия,
Ще си ръкоположен за светия,

Ще те снабдят със личен ореол
И с място до светейшия престол,

Където ангели-хермафродити
Ще славят в хор делата на светците...

Ще ти дадат и карта за храна
Във всяка близка райска механа –

Цените са за теб със намаление,
Храна за вкъщи – без ограничение.

3064.

„Планетата се носи из простора,
Населена предимно с мъртви хора,

А живите се борят и се стрелят
И те докато се превърнат в скелет,

Като живее всеки и се лута
Едва в една космическа минута

И през това нищожно кратко време
Стреми се щастието да превземе,

Но според църквата им православна
На Онзи свят то крие се отдавна

И който иска да го притежава
Ще трябва за натам да се отправя.”

.....

А тази интересна анотация
Е от далечна звездна дисертация.

3065.

Пустее днес музеят с мавзолея,
Пред него хората не се тълпят,
Положен в саркофаг е Корифея
И там завършва земния си път.

Дори и мъртъв той народа плаши,
Защото много люде е избил
Без оглед чужди ли са или наши –
Бе безпощаден неговият стил.

Осуетил бе всички атентати
Преди да се снабдят със ясен план,
Невинни доста във затвора прати
При липса даже на заподозрян.

Началници и подчинени, бдете!
Не го бодете, и не го будете!

3066.

Кралете ползваха за лични цели
Страните и народите във тях,
А чрез терора бяха преуспели
Да насадят в душите траен страх.

Със помощта на меч и гилотина
Монархията се поукротила,
А абсолютната ѝ власт премина
В красив демократичен строй. Почти.

Услужват си сега едни на други
С държавата за произволен срок
Във името на братските услуги
Побратими под всякакъв предлог.

И от съда, за да не бъдат сгазени,
Чрез скъпи прокурори те са пазени.

3067.

Човек по негов образ и подобие,
Изваян бил от Бог във древността,
Дарил го с мозък и с благоутробие
И го изпратил без пари в света.

Той трудно е живеел в началото –
От кал направен, тънел е във кал,
Превивал е гърбината над ралото
Докато скъта малко капитал.

Душата му със труд се е калявала
Във крак със всемогъщия пазар,
Но вместо Бог, той все по-често Дявола
Приемал за законен господар.

Какъв е този странен феномен
Ще стане ясно някой хубав ден.

3068.

“Собствеността е човекът!” – Пиндар (ок. 522 пр.н.е. – ок. 443 пр.н.е.), Втора Истмийска песен.

Във работилницата на Пиндар
Са сътворявани прекрасни оди,
Обслужващи свободния пазар
На гръцки говорящите народи.

Поетът възхвалявал доблестта
На войни в битки и в олимпиади,
А чрез добре платена красота
Спестявал си житейските несгоди.

Така той пример първи е създал,
Че също както с кръчми и хотели
Поет възможно е да е успял
С поезия пари да припечели.

Но със това, които са се хващали,
Без изключение са си изпащали.

3069.

Терор – човешко жертвоприношение,
Възкръснало от стари времена,
Използва днес научни постижения
И с тях затрива цели племена.

Невинни и виновни с безразличие
Убийци ги групират с мощен взрив
И получават почетно отличие
От бог незрим, но човеколюбив.

Омраза не от дни, а от столетия
Снабдява календара със светци
Докато от ненавистта превзетия
Свят се тресе в ръцете на глупци.

И мрачно проехтява над Земята:
„Обичайте се, хора, като братя!”

3070.

В съда решили са да те обесят,
Присъда са издали със печат,
Въжето за другар ще ти калесат
И с примка то ще стисне твоя врат.

Ти горд си и готов си да загинеш,
Но майка ти не мисли като теб,
Не иска тя във гроба да изстинеш
Без бог, без кръст, без поп, без черен креп.

Да жертва себе си не се страхува,
Отказва се от име и от чест
И втурва се краката да целува
На Онзи, за да те помилва днес.

Към Свобода и Правда се стремиш,
Но можеш ли това да оцениш?

3071.

Ако скръбта не беше безтегловна
Тя би затиснала неправдата в света
И на престъпната ѝ власт вековна
Би издълбала гроб във Вечността.

Огромната ѝ маса насъбрана
Обгръща всичко с безтегловен мрак,
Навсякъде пристига тя незвана,
Изгоня ли я, се завръща пак.

Кога възникнала е аз не зная,
Но че е древна, няма спор в това,
Била е може би и част от рая
И включена в човешките права.

Щом хората извършили са грях,
Прогонил е и нея Бог със тях.

3072.

Дали бе нужен отговорът „верен”? –
Не, „правилен” той трябваше да бъде...
Но как да бъде някога намерен
Налагаше се вождът да отсъди.

А между „правилен” и „верен” зее
Пустинята на алената чума
И истината между тях къде е
Решава вместо дума кръгла сума.

Те се разделят или пък се сливат
По искане на Партията-майка,
Но текстовете рядко се покриват
Чак до последната си запетайка.

А станеше ли дума за имущество,
Бе „правилният” вечно с преимущество.

3073.

Убийства незаконни и законни
Запълват всекидневния живот
В подкрепа на химери и корони
Във името на гладния народ.

Кой прави съдбоносната подялба? –
Законно вчера – незаконно днес...
Ще върне ли една законна жалба
Загиналите с поругана чест?

Смъртта обаче е необратима
За разлика от нашия Закон,
Не връща тя веднъж каквото взима,
Умрели я крепят на вечен трон.

А ние, от убийствата разтрисани,
Ще ги предотвратим ли само с писане?

3074.

Народ, подложен на реанимация
След дългата си робска полу-смърт
През времето на чужда окупация,
Не може да е като кремък твърд.

Просмукан е от подлост и предателства,
Запасът от герои е избит,
А споменът за страшни издевателства
Превърнат е във всепотискащ мит.

Със непреодолимо отрицание
Посреща опитите за подем,
Щом хората в Народното събрание
Се трудят не със ум, а за корем.

На всекиго Месия се привиди,
Очакват го със страст...Но той не иде.

3075.

*„Косата ти е като стадо кози, кога
слизат от Галаанската планина”*

(Песен на песните, от Соломона, Гл.4:1).

Измежду седемстотинте съпруги
Е търсил венценосният прадядо
(А също и измежду триста други)
Красавица с коси на козе стадо.

По радостната му библейска песен
Разбираме, накрая че успява
И над чаровницата си надвесен
Достоинствата ѝ чудни изброява.

От разказа любовен и подробен
На средния читател му изглежда,
Че Соломон любовник е особен
И в изключенията го подрежда.

Но онова, от него нявга сторено,
И досега остава неповторено.

3076.

*В Саудитска Арабия обявиха 8 свободни места
за... палачи.*

(в. Преса, 20.05.2015)

Палачи да се търсят чрез обяви!..
Човечеството движи се напред
И облагородява своите нрави
Съгласно Хелзинкския комитет.

Ще има строги изпити навярно
С теоретична и приложна част
И всяко кандидатстване бездарно
Не ще получи чакания глас.

Ще бъдат назначени най-добрите,
Кои са те конкурсът ще реши,
Но щом мотивите остават скрити,
Загубилите кой ще утеши?

За да не ги обхване отчаяние,
Ще се насрочи ново състезание.

3077.

По информация на в. "Индипендънт" бившият британски премиер Тони Блеър поискал 330 000 британски лири за 20-минутна рез на световен форум за глада в Стокхолм.

“Аз съм Блеър, бляя за пари,
Взимам двайсет хиляди в минута,
Бедността за да се покори...
Скромността ми е навред прочута.

Главната ми тема е гладът,
Бедния доказвам как гладува,
Щом не се нахрани някой път,
Тъй като храна не си купува.

Казват хората, че бил съм скъп,
Да, но качествен продулт предлагам,
На глада аз не обръщам гръб,

Но със него ставам и си лягам
На света в най-скъпите хотели,
Щедро грижата за мен поели.”

3078.

Който открива училища, закрива затвори.

(Виктор Юго)

В страна с четирсет университета
Затворите понякога пустеят,
Науката обезчестена крета,
Бандити с докторати се гордеят.

Човек, откраднал много милиони,
Каквато иска титла ще си вземе
И ще прекрачва всякакви закони
На всяко място и по всяко време.

Нима академичната задруга
Е остров в океана от пазари?
Тя, за беда, е като всяка друга –
Парите в брой са нейни господари.

Такава, тя обект е на продажби,
А безобразно често и на кражби.

3079.

В училището той бе преписвач,
Но щом порастна стана плагиатор,
Сближи се със партийния водач
И с чужди мисли стана пръв новатор.

„Мнозина искат да са като мен,
Но само със желание не става,
Със дарба нужно е да си роден,
За да добиеш титли и прослава.

Освен това за всичко трябва труд!
Сега съм ректор. По-нагоре гледам
И току-виж от шеф на институт
Застанал съм със премиера редом.

В една страна, препълнена с абдали,
Защо ли някой трябва да ги жали?!”

3080.

Ще се зарадваме ли всички, че
Напредъкът обхвана и бандитите,
Че част от тях успя да привлече
В света на богатшите и ситите?

Разбира се, че не, но леден страх
Замества някогашното презрение,
А може би и мислим, грях – не грях,
С възторг за видните им постижения.

Издигат си за жилища дворци
С подробни снимки в модните списания,
Гостуват им съдии и творци
И им отдават своите почитания...

Обича ги и пази всяка власт,
Защото те са главната ѝ част.

3081.

*Докато има един човек в затвора, аз не съм свободен
(Юджийн Дебс)*

Мечтата ти наистина се сбъдна
С една подробност – само за богатите
В коя да е страна човековъдна,
Където отлежават магистратите.

Те заедно със тебе са свободни
Под ореола на Темида-сляпата,
За подвизи готови доброплодни
Навред с благословията на Папата.

Така е, драги мой, и то отдавна,
Дебели са стените на затворите,
Но нявгашната тайна днес е явна –
От златото те срутват си подпорите.

И няма на света надежден страж,
За да опази вътре богаташ.

3082.

*Щом на един народ се говори с „**трябва**” това
означава, че той се намира все още в люлчината
си възраст.*

(А. Шопенхауер)

Негодници, заграбили властта,
Му заповядват ден и нощ, че **трябва**
Да свиква с грозната си нищета
И да мълчи пред който го ограбва.

А грабят го подред какви ли не –
Царе и разноцветни комунисти,
Но той превива чинно колене
Пред „**трябва**” и пред планове нечисти.

И все пак продължава да расте
По път известен само на Съдбата
С надежда някога да измете
Грабителите алчни от страната.

Надеждата, макар и да е стара,
Тук-там все още се посреща с вяра.

3083.

Сред миналото на човека-роб
На преден план изпъква тъмнината
И нея носи в себе си до гроб
За униженията във предплата.

Не иска да си ги припомня той
С подробности обидни и ужасни
Когато можел е да е герой,
Но героизмът бързал да угасне.

В замяна на това остава жив,
Живота си оправя криво-ляво,
Дори по своему е и щастлив
И отстоява робското си право.

А правото на робство без съмнение
Не се подлага на ограничения.

3084.

Кои узаконени унижения
При робствата изглеждат най-типични?
Това са дребните ограничения,
Които са по бройка безгранични.

Ти си белязан с герба на робията
И ти не можеш да се отървеш със бягство,
Със или без веригата на шията
Той е единственото ти богатство.

За господарите – благополучие
(Партийци, турци или царски хора),
За теб обаче ролята на куче е –
Добитъци да пазиш пред обора.

От робите са робствата подкрепяни
Във всичките бои и всички степени.

3085.

Людмила Живкова бе дъщеря на диктатора Тодор Живков и член на Политбюро на БКП. Народът я нарече „Принцесата“.

Смъртта смени околната среда
И политическата панорама,
Дори представата за Свобода,
Макар отдавна нея да я няма.

Людмила повече не е сред нас,
Разпадна се и нейната дружина
От хитреци бленуващи за власт
На комунизма в райската пустиня.

И всеки подлизурко между тях
Сега, обхванат е от порив низък
И бърза да твърди със подъл страх:
„Със нея аз не съм бил нивга близък...”

Те горди са със подлостта доказана,
Защото тя остава ненаказана.

3086.

На думи те са коренно различни,
Но близки са по своите дела –
Затворите им са на вид отлични,
А подлостта навред добре дошла.

При комунизма и капитализма
Еднакво злобно борят се за власт,
Цинизма крият под патриотизма
И своя глас зоват народен глас.

Но при червените кръвта е много
И тя замества златните пари,
Накрая ги задави, слава богу,
И Сатаната в ада си ги скри.

А с причинените щети огромни
Заставиха света да ги запомни.

3087.

Как глупостта превръща се в поема?
Това не е ли най-велика тайна?
Душевен трепет страстно ме обвзема
Пред нейната загадъчност омайна.

Едва ли някой ще я разгадае,
Защото тя е част от красотата,
Понявга малка като запетая,
А друг път едра като планината.

Без оглед на размера се промъква
Сред стихове, куплети и сред строфи
И винаги на преден план изпъква
Напук на всички мъдри философи.

Макар не всеки да я одобрява,
Поезията ѝ ръка подава.

3088.

На осем века стана английската Magna Carta (1215г), в която се засяга въпроса за човешките права.

Да славим Magna Carta във момента
Е нещо много важно без съмнение,
Защото ценен ни е документа,
Но не и неговото приложение.

Засяга той евреите с парите,
В красиво подредено многословие,
Вдовиците на войните избити
И целокупното средновековие.

Проблемите са пак едни и същи,
Непроменени са и в настоящето
И нова Magna Carta е насъщна
За благото на високостоящите.

Така ще е вовеки на Земята,
Щом думи разминават се с делата.

3089.

*L'homme juste, voilant sa face en présence de l'abaissement
universel, se réfugierait dans l'immensité du mépris.*

(V. Hugo, "Napoleon le Petit")

Бездействие, наречено презрение,
Укрепва самочувствието в нас,
Поддържа гордото ни отношение
Към ада на съвременната власт.

На едро разпродава се Родината,
Но ние с достолепие мълчим,
Честта ни си остава ненадмината,
Духът ни – ведър и непобедим.

Високо сме издигнати над масите
И техния демократичен шум
В защита на правата на стомасите –
Не е достоен той за светъл ум.

Достойнството си винаги ще браним,
Освен когато трябва да се храним.

3090.

Ведно с явлението „престъпление”
Се появи явлението „прошка”
И бързо тя прерастване от явление
В отлична злато снасяща кокошка.

Щом вредом са на власт пазарите,
И прошката е повсеместна стока,
Добри попове ѝ са господарите
И я раздават със ръка широка.

Макар парите да са предпочитани,
Цената и в продукти е платима,
Системата отдавна е изпитана –

За греховете ценоразпис има,
Та всички кардинали да успеят
В дворците си безгрижно да живеят.

3091.

Отдавна търсена, отдавна искана,
Отвред е Правдата безспир пропъдена,
От зловни сили по света потискана
И за невинността си вечно съдена.

Сред нас тя многократно е изтребвана
С подкрепа на общественото мнение
И в гробищата тайно е погребвана
От страх пред всяко ново поколение.

Но тя възкръсва, за да е измъчвана,
От правдолюбците навред очаквана,
Безмилостно от църквата отлъчвана
И пак от правдолюбците оплаквана.

Във този кървав век жесток и бурен
Тя факт е, но е факт литературен.

3092.

Еднопартийната ни пирамида
От много пирамиди се смени
И Свободата как в тях да зазида
Свободен всеки е да прецени.

Човеци в пирамидите застават,
Подреждат се по устав и по план
С надеждата там да намерят завет
Сред бурния житейски океан.

Но формата от броя не зависи!
Живеем във пирамидален свят!
Бездарно изработени кулиси
Не могат същността да променят.

Едни това да разберат успяват,
А другите на чудо се надяват.

3093.

„Упадъчно изкуство” бе клеймо
И с него неудобния клеймяха
Най-вече чрез „отворено писмо”
Със обвинения в сто смъртни гряха.

(Писмото се подготвя от лакей,
А после преподписва се от Вожда,
И случаят със автора-злодей
До всички вестници се изпроважда).

Соцреализмът бе мъртвороден,
Но криеше в недрата си бездънни
Надеждата, че все пак някой ден
В културата ни може и да съмне.

От Вожда назначеният простак
Решаваше кой наш е и кой враг.

3094.

Далеч ли е от нас Феодализма?
По време да, но не по разстояние,
Под маската на провинциализма
Властта му извън София всестранна е.

Там всяка свобода е бутафорна,
Макар че повсеместно е изписана,
Раята като в турско е покорна,
Защото на покорство е орисана.

Властта на феодала е огромна,
Полиция и съд мълчат под бича му,
А той изисква масата бездомна
Да му повтаря „Ние те обичаме!“

И масата повтаря до забрава
И срамното ѝ робство продължава.

3095.

На рой комисии под тежестта
Тресе се безутешната държава,
А с броя им расте подкупността
И да нараства тя ще продължава.

„Със подкуп подкупа да победим!”
Е зов на мъдрия ръководител,
Като скала е той непоклатим,
В комисия ще скрие всеки жител.

Обхване ли последния човек,
Системата е вече съвършена
И в рамките поне на този век
Ненужно е да бъде променена.

На демокрацията сред простора
Комисии ще има вместо хора.

3096.

*Не е имало турско робство, а турско присъствие!
Нямало е и Баташко клане! (Из медийното
пространство)*

Щом робството с „присъствие” сменим,
Ще подобрим ли робската съдба?
Използването на словесен грим
Украса ли е или е хвалба?

Да наречеш клането във Батак
Без срам „самоубийствен ритуал”
Е нужно да си враг или глупак,
Напразно хляб народен да си ял!

Такъв е рядкост, но при все това
Успява за пари да вдига шум
И алчност крие с учени слова
С претенции за безпристрастен ум.

О, Юда от Искарот къде си?
Кажи му като теб да се обеси!

3097.

След атомната авария в Чернобил (26.04.1986г)

Сега гората е извечно тиха
И птици не отправят вик призивен,
Щастливците със бягство се спасиха...
Остана сив прах радиоактивен.

Двуглави костенурки, скорпиони
И слепи гущери я завладяха,
А нейните обезлистѐни клони
Са тяхната, уви, предсмъртна стряха.

Постройки някакви в далечината
Селения са на Светия Дух ли?
Опасна е за хората земята,
Отровен е бетонът с всички тухли.

И повсеместно ужасът личи,
Роден от всемогъщите лъчи.

3098.

Безсмислието (все едно безрѣда)
Е белег на устойчивостта
И негова е крайната победа,
Най-често увенчана от смъртта.

Ентропия – чудовище лениво,
Поглъща подредеността без жал,
Заклет противник е на всичко живо,
Мъртвилото е неин идеал.

Бездарникът и геният за нея
Еднакво безобразни са на вид,
Такива са светецът и злодея,
Беднякът или богаташът сит.

За себе си е твърдо убедена,
Че ще погълне цялата Вселена.

3099.

«Взаимопомощь как фактор эволюции»

(П.А. Кропоткин – 1842-1921г)

В света на повсеместната жестокост
Взаимопомощта е изключение,
Но често е изтъквана на показ,
С цел да подсилят нейното значение.

Диктаторът когато заличава
Ненужните народи по планетата,
Той на другарска помощ се надява
От апарата на ЗаКаПеЧе-тата*

А те откликват на зова с охота
И съвестно се справят със задачите –
Чрез кавалерия или пехота
През непрекъснати кланета крачат те.

Диктаторът, щом случаят налага,
На тях готов е също да помага.

* ЗКПЧ – Заместник Командир по Политическата Част.

3100.

Творецът е омразен на тълпата
Заради звездните си висини,
За вечния си блян към Свободата,
За опита света да промени.

Вината си той носи неотлъчно,
Преследван от закон неназован,
И кой ли не го заклеймява злъчно,
И от кого ли не е бил руган.

Горен е, бесен, тровен и посичан
През всички преброени векове,
Най-често „враг народен” е наричан
И източник на смъртни грехове.

Дали ще се намерят сили трезвени,
Които да го пазят от изчезване?

3101.

Животът на класиците отдавна
Най-завладяващо ме е обсебил,
Изследвам кариерата им славна,
А после как от хора стават мебел.

Красят стени на много кабинети,
Един от друг по-важни и известни
И всеки том готов е да засвети
С премъдри мисли – земни и небесни.

Към тях посяга някоя чистачка
Полепналия прах да поизбърше
И после се оттегля с бърза крачка,
На две – на три щом работата свърши.

А през нощта се препирня подема
Кой том по-предно място да заема.

3102.

Той занимава често обществото
Със бездната на своите терзания,
Където в схватка Злото и Доброто
На мързела му търсят оправдания.

Страданието си да съзерцава
Е предпочитаното му занятие,
На него той охотно се отдава
И търси своето саморазпятие.

Дали реално е или е мнимо,
Това е за лика му без значение,
Откриват истината двама-трима,
Останалите са без лично мнение.

Критикът, скрит във своя кабинет,
Е обявил, че той е душевед.

3103.

*Войната е единственото забавление
на царете, в което участва и народът.
(Из филма „Фанфан Лалето”)*

Щом Царя ни изпраца на война,
Той във замяна бъдеще ни дава
И пъстро изтъкани знамена
Със обещания за бойна слава.

Известно е навред из този свят,
Че най-много са мъртвите герои,
Това е факт отдавна всепризнат
Далече от пристрастията мои.

На бъдещето не разчитат те
И то остава собственост на Царя,
Чрез него нови козни ще плете
И всичко занаяпред ще се повтаря.

По негов план в небесните селения
Прииждат бодро нови попълнения.

3104.

Свидетели сме как във кратък срок
Настъпват положителни промени:
Козел превръща се в политолог,
Шопарите – в съдии угоени.

Свинете в Министерския съвет
Грухтят над неотложните проблеми
И си поделят тънкия бюджет
На вземания – малки и големи.

Така в зависимост от своя сан
И според силите си всеки граби,
Отново за да бъде преизбран,
А другите са „социално слаби”.

И никой нищо лошо не говори
За своите разбойници-партньори.

3105.

Със миналото славно се гордеем,
Но от съвременieto се срамуваме
И все пак някак, за да оцелеем,
На нация единна се преструваме.

Да, доста тягостно е да признаем,
Че във Родината си сме изгнаници,
Че тя, облагайки ни с кървав наем,
Насила ни държи във своите граници.

Червена самозвана простотия
С труда ни си засища лакомията,
На нея сме подвластни всички ние
Откак хомот нахлузи ни на шията.

В манифестациите шумно шестваме
И безутешното си робство честваме.

3106.

Човек, насъбере ли много чест,
Е затруднен какво да прави с нея,
Тя днес не представлява интерес
Освен като украса на музея.

Пазарът в сива скука е замрял,
Честта е вече залежала стока,
От нея, който се е отървал,
Избрал е път във правилна посока.

В живота си ще бъде облекчен,
Ще стане и общественик известен,
Ще богатее всеки божи ден
И скоро в Центъра ще е преместен.

А там при малко повече късмет
Ще влезе в Министерския съвет.

3107.

В Историята да внедрят морал
Са се опитвали велики хора,
Но никой досега не е успял
Да я спаси от Злото и Позора.

На алчност и жестокост тя е плод,
А не на волята на боговете,
Тъй както уверява Херодот,
а и Плутарх във своите завети.

Насилието е единствен лост,
Чрез който тя добре се управлява,
Смъртта при нея вечно е на пост
Под образа на смелост и на слава.

Това отдавна всекиму е ясно,
Но то на Разума не е подвластно.

3108.

*Плета камишик от слънчеви лъчи, да шиbam
гневно този подъл свят!*

(Петьофи „Лудият“)

Отдавна търся разликата скрита
Между поетите и психопатите,
Но тя е със загадъчност обвита
И крие своя лик от непознатите.

Навярно затова не е прието
Едно от ранните ми заключения,
Че опит за преценка, общо взето,
Се прави в болничните заведения.

Днес диагнозите поевтиняха
И с броя си отрупаха пазарите,
А с удостоверение успяха
Да се снабдят не малко от другарите.

Възможно е бележка да се купи
За принадлежност и към двете групи.

3109.

В човеконенавистната държава
Душици долни служат на властта,
С охота всеки всекиго предава
И все така до края на света.

Понявга този край настъпва рано,
Доносник се превръща в демократ
И колкото и да изглежда странно
Във парламента става депутат.

Вместо да пише трябва да говори
Със същите изпитани слова,
Отново срещу правдата се бори
И пак му се заплаща за това.

Той пак се препитава както знае,
Отново тук и на света до края.

3110.

*През 1936г. в Берлин се състоя последната
предвоенна олимпиада.*

Куп олимпийски снимки от Берлин...
Какво огромно сбирще на хора!
С усмихнати лица са до един
И радост преизпълва кръгозора.

За някакъв си петгодишен срок
Войната в тъжен спомен ги превърна
След като ненаситният ѝ бог
С окървавени лапи ги прегърна.

Намерена бе търсената цел,
Създаден беше здрав дух в здраво тяло –
Духът към небесата е поел,
А тялото е червея познало.

Историята милион години
Все още търси тайните причини.

3111.

Замяната на честност със известност
Е част от политическата мода...
Тя даже придобива повсеместност
И сякаш се харесва на народа.

Какъв е той, каква е тя не питат –
Известни са и имат милиони,
А милионите им днес са щитът
Срещу духа на всякакви закони.

Лицата им не слизат от ефира
И славата им шумна и безумна
Като гангрена вредом разпростира
Продажната ни преса празнодумна.

А младежта от цялата държава
Се изкушава да им подражава.

3112.

Оправдателните присъди напоследък поскъпнаха.

Измислянето на Твореца-Бог
Понякога се доста надценява
Със помощта на не един пророк,
Защото Бог умее да прощава.

А Сатаната кой го е създал?
Навярно той е жив от памтивека
И прекроил е адския морал
За нуждите духовни на Човека.

Той е космически гръмоотвод
За всичко неприятно по Земята
И кой ли не от простия народ
На него преотстъпва си вината.

Знам, Дявола поема я безплатно,
Но за съда е малко вероятно.

3113.

Посредственост! Посредственост навред
Натрапва своята безсрамна власт
Чрез верните подръжници безчет,
Които хранят алчната ѝ паст!

Чиновник, политик и съдия,
Професор, журналист и полицай,
(Обагрени с партийната боя),
Покриват с нея родния ни край!

В позора си те виждат идеал,
Достоен да се следва цял живот –
„Ти на добра цена си се продал
За благото на простия народ.”

А простият народ, макар безлик,
Се дружно обявява за велик.

3114.

„Комунистическият манифест”
Прочетох, после „Моята борба”
И виждам: ценни са като протест
Срещу несправедливата съдба.

Какво обаче идва след това?
Словата им превръщат се във кръв –
Красивите, призивните слова
Пораждат гибел с ненаситна стръв.

Словесността със мощ на наркотик
Изпраща милионите да мрат
От меч, стрела, от бомба или щик
И чрез смъртта живота да градят.

Във тази ужасяваща химера
Човечеството вярва не от вчера.

3115.

Между Закона и Престъпността
Се шири джунглата на политиците,
Които крият Справедливостта
На мъдри томове между кориците.

От там навън за нея няма път,
Ще я застрелят без предупреждение
И за награда ще ѝ подарят
Богато заплатено погребение.

Единствен силният е днеска прав
И нему подчинени са законите,
Партиец, безпартиен, десен, ляв...
Във храма му банкноти са иконите.

А с диетичния фураж на идеалите
Се храни армията на абдалите.

3116.

Мнозина бяха върли комунисти
От чисто битови съображения
И включваха се във дела нечисти
За лична полза, не по убеждения.

Не всички преродиха се в банкери
След катастрофата комунистическа
И всеки търсеше дано намери
Изгодна служба капиталистическа.

Превърнаха се някои в бандити,
А други бяха частни охранители
И често им заплащаха парите
Дори едни и същи покровители.

Със тяхна помощ целият народ
Попадна в преходния период.

3117.

У нас корупцията е традиция,
А не случаен и неискан гост
И пази я народната полиция
Чрез своя боен денонощен пост.

Рушветът като форма на общуване
Е във бита дълбоко вкоренен
И е наивност, че с едно гласуване
Ще бъде без остатък победен.

О, той е всъщност превъзходна въдица –
От избори до избори снове,
И напоследък политици вдят се,
За да го ползват в търг за гласове.

„Борбата” с него си остава темата,
Наречена „централна” за системата.

3118.

Човекът, странна смесица от страсти,
Към щастие безспирно се стреми,
Постига го понякога отчасти
Преди смъртта мощта му да сломи.

Страстта да люби и твори отпада
С годините като изгниващ плод,
Единствено способността да страда
Остава равномерна цял живот.

Това е нещо вложено първично
Незнайно от кого, кога и как,
И подновявано периодично
От истински или измислен враг.

А този враг суров, студен и вечен
„Всеблаг” е от поповете наречен.

3119.

Герои втора употреба пълнят
Привикналия на лъжи печат
Във този свят от Дявола прокълнат
Да бъде със заблуди пребогат.

Един герой прославял е тирана,
На масата му с него ял и пил
И въпреки всеобщата забрана
Със виза за чужбина се сдобил.

От там започва вожда си да псува,
Представя се за обвинител строг,
На мъченик-страдалец се преструва,
Но не престава да е демагог.

Със паметник е днес удостоен.
Голям герой... Обаче не за мен!

3120.

За залез на Съветския Съюз
Дори да мислим беше забранено,
Той беше устойчив на всеки трус,
Величието му бе неизменно.

Но случи се в един прекрасен ден
От само себе си да се разпадне,
От лакомията си победен
И от водачите си безпощадни.

Останаха без длъжност и без власт
Сто хиляди партийни секретари,
Политбюро и ЦеКа са без глас
И днес са „господа”, а не „другари”.

А мъдреци от учения свят
Опитват чудото да обяснят.

3121.

Народа да излъжете е лесно –
Организирайте му „Кръгла маса”
И в нея водоравно и отвесно
От Свободата слагайте подкваса.

Годините минават. Тя не втасва,
Но за въстание е вече късно,
Матрицата пак неуморно властва
Чрез робството си милионопръстно.

Гордейте се със своята измяна!
Народът длъжен е да вярва вечно,
Че след трагедията изживяна
Ще го споходи щастие далечно.

Това щом можете да му внушите,
Властта завинаги ще задържите.

3122.

Ще настане такава време, щото хората ще се ценят не по способност и честност, но по продажност, по лакейство и любогодничество.

(Захари Стоянов, „Лични свидетелства“)

Османското присъствие* в България
Какво е? Петвековен чер кошмар?
Или е инкубатор за бездария,
Послушни на султана-господар?

Подборът между двайсет поколения
Е с важен социален резултат:
Героите са редки изключения,
Останалото робска благодат.

Кой ще превърне тази маса в граждани?
На тях по мярка им е всеки строй,
Защото в робски пелени са раждани
И свикнали са с робския застой.

* ”Под игото” ще се нарича „Под присъствието”

С царизъм, комунизъм и фашизъм
Се мери техният патриотизъм.

3123.

Отглеждане на злобата е трудно
И древно всенародно занимание,
Достопочтено е и многолюдно
И вечно с благородно основание.

А местните поети тази злоба
Превръщат във лирични снаряжения
И „злоба” раждат от „гнева на роба”^{*}
Във чест на следващите поколения.

Какво от туй, един от боговете,
Че дава пример как да се обичаме
И как, обичайки си враговете,
На ангели крилати да приличаме!

Преди хилядолетия приетия
Урок ще чака пак хилядолетия.

* Гео Милев „Септмври”

3124.

Да се опише всяка съпротива
Срещу комунистическия строй
Все по-голяма нужда придобива
Обаче вижда се, че няма кой.

Отгоре бяха група техни хора,
Решили плахо да надигнат глас,
Тях ги изпращаха, но не в затвора,
А нейде по света или у нас.

Съдбата на борците беше друга
Избиваха ги без излишен съд
На ДеСе в кървавата центрофуга,
Лишени и от име, и от плът.

Понявга, за да подобрят диетата,
С телата им подхранваха прасетата.

3125.

В хладилника на общата ни памет
Събития очакват своя съд,
Но мощни сили, за да ни измамят,
Да отлежават дълго ги държат.

То, Времето, какво ли не изчиства!
Наполеон превърна в светъл лик,
Пред кръв пролята без да се стъписва
Изкара Александър вожд велик.

Един ден ще помогне и на Сталин,
На Мао... А и Хитлер е на ред,
Сега го мислим за тиран брутален,
Но век след нас ще бъде пак приет.

Величие се дава на героя
На жертите предимно според броя.

3126.

Сплотяващата сила на порока
Създава трайните обединения
Из целокупната Земя широка
По всички географски направления.

А добродетелта е единачка,
Тя пази себе си от опетняване,
Съюзът с нея е опасна крачка,
Защото води към разединяване.

Във книгите е нейната стоянка
И там се радва на добро обгрижване,
На листа прикована като сянка,
Лишена от възможност за придвижване.

Във триизмерния нормален свят
Порокът става неин старши брат.

3127.

Живеем върху мост между две бездни,
Такъв мост като него няма друг,
Насила караха го да изчезне,
Но той бе изграден със сърп и чук!

Със кръв са бреговете му споени
От жертвите напразни, но безброй,
Из братските могили подредени
Във чест на неизвестния герой.

Крепихме го с усилия нечути,
А дважди бяхме близо до банкрут,
Но той от само себе си се срути
И пренебрегна вложения труд.

Сега заети сме със нова цел
И вместо мост ще построим тунел.

3128.

Безизрзен и незабележим
Той сееше край себе си беди,
Като доносник бе незаменим
И цели улици обезлюди.

Бе трудно да се помни този лик
И жертвата палача не позна,
Той беше просто редови мръсник
С късмет роден във мръсни времена.

Щом чу се, че настъпил е прелом,
Той пак остана в множеството скрит,
Живее във затрит от него дом
Дори е с пенсия на инвалид.

И никой за престъпната му слава
Да дири сметка не възнамерява.

3129.

Идеологията днес замества
Успешно повсеместно съвестта
И като победител гордо шества
Из всички материци на света.

Тя всякакви убийства оправдава
Във името на праведната кръв,
Врага преследва и унищожава
Посочи ли, че някой е такъв.

Да поощряваш долнопробни страсти
За целите на светъл идеал
Основа здрава е на всички власти,

Човек които нявга е създал –
Отлично евтино изобретение
За масово самоунищожение.

3130.

Защо ли, щом се противопоставят,
Два свята почват и да си приличат? –
Еднакво за правата си забравят,
Свисти над тях еднакво силно бичът...

Те постепенно стават огледални
По бомби, самолети и омраза,
По своите стремления глобални,
По батареите във всяка база.

И тази огледалност страховита
Се обновява всеки три години
И никой гражданите си не пита
Съгласни ли са да умрат невинни.

По някаква приумица незнайна
Това минава за държавна тайна.

3131.

Играчките в науката поскъпват
И милиарди струват досега,
А хората уплашени потръпват
И плащат, но се питат: До кога?

Дали мизерстващият сомалиец
Се радва, че открили са живот
Далече в Космоса, щом глад-убиец
Изтребва собствения му народ?

Все по-безумно скъпи телескопи
Насочват долари към рой звезди
Вместо към смъртоносните въртопи
С необеззаразените води.

Холерата, маларията, чумата,
Там преимуществено имат думата.

3132.

Мечтая за годините когато
Войната ще е победил мирът,
Мирът ще бъде цѐнен като злато,
А и героите да мрат ще спрат.

Това тѐй лесно би могло да стане,
Но няма кой да го осъществи,
Войната доста много хора храни,
А те са силни на деня, уви!

Оръжия на планини се трупат,
За да подготвят онзи кобен миг,
При който на смъртта злокобна клупѐт
Ще увенчае някой врат велик.

И винаги на този свят ще има
Антична Троя или Хирошима.

3133.

Да са родени късно са наказани,
Привижда им се много стар света,
Разумните неща са вече казани,
Остава необятна глупостта.

При нея вечно е на власт надеждата,
Че нещо ново ще се сътвори,
Самата като стар лихвар изглежда тя
И славата разменя за пари.

Прибрала е на завет графоманите,
Които са модерни до един,
Те трупат стиховете и романите
И ги предават от баща на син.

В партийно-алени произведения
Участват често цели поколения.

3134.

Преситените страдат в наше време
От мъка задушевна и красива,
А скуката когато ги обземе
Тя с меланхолна нежност ги обвива.

Изящната словесност не пропусна
Да претвори в изкуство тези теми
Под форма писмена или пък устна
В пиеси, във романи и в поеми.

Беднякът страда нелитературно,
Безименно и незабележимо
Сред обкръжението безкултурно –
Загадъчно и непреодолимо.

То със железни лапи го пристяга
И музата от него често бяга.

3135.

Закони доларонепроницаеми
Да създаде опита кой ли не,
Но даже и с международни заеми
Напразен само труд това отне.

Пробиват всяка броня днес рушветите
Със експлозивния паричен звонк,
Посрещат се като общоприети те
И важни са като съдбовен гонг.

Говори се и не без основание,
Че може и в сегашния момент
Чрез тях от Ватикана по желание
За рая да се купи документ.

За ада липсват всякакви отчети,
Но как е всеки може да се сети.

3136.

Ако за всеки паднал в бой герой
Ще помълчим за по една минута,
Светът ще се окже във застој,
Но тишината ни ще бъде чута.

Надеждното лекарство „тишина“
Ще влезе в оръжейните заводи,
Смъртта ще залинее без храна,
Към гроба повече не ще ни води.

А заповедите „Убий!“ ще спрат
И тътенът ужасен ще утихне,
Ще замълчат и фронтът, и тилът,
И може би светът ще се усмихне.

Възможно е във времена по-късни
Словесността отново да възкръсне.

3137.

Покорно стадо търси господар
И по високи царски порти тропа
С надежда да намери своя цар
Из царските дворове на Европа.

На просяка отказват неведнъж,
Но от хомота той не се отрича,
Бардаци и дворци на шир и длъж
Обхожда и навред за цар наднича.

Не се отчайва той дори за час...
Накрая щастието го спохожда,
Но вместо с цар дарява го със княз
Със него свободата да опложда.

А след това чрез правото да блее
Със своя княз пред всички се гордее.

3138.

Държат ни всички те във подчинение
Макар невидими да са веригите
И карат ни да славим с възхищение
Великия съюз на шушумигите.

Властта им е до болка несменяема,
Печелят изборните състезания
Сред тъмнина отвред непроницаема
И пълна със прекрасни обещания.

Подскачат кротко фигурките сламени,
Министри сменят се от кукловодите –
Народите тържествено са мамени,
Тъй както става винаги с народите.

И чакат със надежда постоянна
Голямата и коренна промяна.

3139.

Тираните на бъдещето спят
В неотпечатаните календари,
Там запасен със роби е светът,
Които чакат нови господари.

Съдба, Природа, Случай, Бог,
От двата вида хора произвежда –
Едните с нрав на властелин жесток,
А другите с покорство и надежда.

Ще си живеят в съвместимост те,
Тъй както са живели и предците,
Докато нова смяна порасте
И погребете човеците избити.

На Дявола по лично указание
Се сбъдва всяко страшно предсказание.

3140.

*Нека носим йоще срама по челото,
Синила от бича, следи от теглото...
(Ив. Вазов, „Опълченците на Шипка“)*

Освобождението се усеща,
Но Свободата още не, уви!
На робството покрусата зловеща
Гнездо от тръни във гърдите сви.

Замира във очакване Народа
Със спомена за страшния кошмар,
Живял под сянката на ешафода
И тежестта на робския товар.

Не чака дълго. Кандидат-тирани
Дал Бог. И всеки в сгодния момент
Вместо султан готов е да му стане
Я вожд, я премиер, я президент.

Това е ободрителният знак,
Че на врата му стъпва роден крак.

3141.

Духът на идеалната държава
Да осени неидеални хора?! –
Това е опит, който продължава
На милиони вярващи пред взора.

Платон, след него Мор и Кампанела
Какви ли не проекти начертаха
И съвършен изглеждаше Модела,
Но вековете го опровергаха.

Реално с Идеално непрестанно
За „Град на Слънцето“* премерват сили –
За Идеалното е вечно рано,
То пази се от ангели безкрили.

За нас остава действителността
На родни демократи под властта.

* „Градът на Слънцето“ е творба на Томазо
Кампанела (1568-1639)

3142.

Бе време на позор и на безчестие,
Човекът за човека беше вълк,
А честността бе рядко произшествие...
Предателството бе партиен дълг!

Живееха човекоединиците
Без истината за добро и зло,
Но крачеха послушно във редиците
Със сърпа и със чука на чело.

Реалността бе всъщност недействителна
За всеки, който гледаше отвън
И нейната жестокост изключителна
Приличаше на демоничен сън.

А със течението на годините
Най-трудно оцеляваха невинните.

3143.

Човек пропада бързо в пропастта,
Народите обаче със забавяне,
Полека прикротява ги смъртта
И вписва ги в графа за претопяване.

Със слава образа ще озари,
Ще ги дари и с порция величие,
Площта във точица ще претвори
И територията става ничия.

Народите без паметници мрат,
Защото с тях умират оплаквачите,
За нещо редно счита го светът
И рядко за това вини палачите.

След време бившата страна на розите
Ще дава хлебец на археолозите.

3144.

Да се снабдиш с удобно убеждение
Е много важно ако е навреме,
Понякога и кратко закъснение
Предимствата ти може да отнеме.

Участва не един във надпреварата
Пред вожда скъп колени да превива,
Кълнейки се, че в Делото му вярата
Чрез образа му ще е вечно жива.

Но ако можеш да предвидиш смяната
На дадена господстваща идея,
Макар със блясък да е увенчана тя,

И ясно да се отреч еш от нея,
То ти от Бога си с податинé...
И някои го могат, други не.

3145.

*„Свобода, Братство, Равенство” е девизът на
френската Революция.*

Идеята, навред за пример сочена,
Допре ли се до действителността,
Веднага стръвно бива опорочена
От всички членове на общността.

Неправомерно е това явление
Във този хубав правомерен свят,
Но то е факт, да, факт без изключение,
Макар с неудоволствие признат.

Къде остана блянът ни за Братството?
Удавен бе във океан от кръв
За тържеството на човекоядството
И кой от братята да бъде пръв.

За Равенството и за Свободата
Е даже много повече пролята.

3146.

Какво е победилият герой? –
Достъпна цел за всяко изкушение,
Успяло да го победи без бой
Във най-безкръвното полесражение.

Освен герой той вече е мъдрец,
Възвеличен от многото ласкателства,
Ценител и универсален спец,
Когото славят с титлата „Сиятелство”.

Обичаха го, днеска се боят
От силовото му превъплъщение,
Разправят му, че го боготворят,
Но в себе си изпитват отвращение.

Тълпите, по привычка безпощадни,
Търпят и чакат го кога ще падне.

3147.

За крачещите куфари с пари,
Наричани на подбив „комунисти”,
Днес Партията пред света разкри
Парите им, че са идейно чисти.

Те изживяха дългия провал
От пролеткултовската полушубка
До капиталистическата кал,
Където всичко е продажба и покупка.

Провала си нарекоха растеж,
Награбиха се колкото можаха,
Към бедните възвиха зов горещ
Обаче бедните не ги разбраха.

Сега делата мръсни, за да скриват,
Безмилостно един друг се избиват.

3148.

Чуждите организми в човешкото тяло (бактерии и вируси) са десет пъти повече от собствените му клетки.

Човек във себе си е малцинство!
„Несвоите” му клетки всеобхватно
Изпълват неговото същество
И цял живот обслужват го безплатно.

Каква хармония необяснима!
Тя всеки миг сама се регулира
И външна власт не е необходима,
Нито на бича кървавата диря.

Защо във тази приказна обител
Възможно е да се поражда злоба
И отведнъж човекът-мирнен жител
Да иска своя брат да прати в гроба?

Не зная Бог какъв в душата носите,
Но този е най-важен от въпросите.

3149.

Страната ражда всякакви таланти:
Поети, инженери, музиканти,
Тя вдъхва им за творчество надежда...
И ги зад граница отвежда.

Те само във чужбина разцъфтяват
И там ги по заслуги оценяват,
Даряват ги с награди и със слава...
Но не и в нашата държава.

Създал е нашенецът лунен модул
Обаче местен самозванец подъл
С омраза неотменна ще просъска:
„Със Дявола той има връзка!”

Народът ни, за да го разбере,
Преди това той трябва да умре.

3150.

Не се изкупват чужди грехове!
Един опита и умря на кръста,
А примерът му много векове
Нespoделен във вярата присъства.

Грехът е към човека прилепен
Завинаги и е неизтриваем,
От друг не може да е заплатен
Или от някого зает под наем.

Смъртта прехвърля го на Онзи свят,
Но без да може да го заличава,
Плъгта в ковчега червеи ядат,

Грехът обаче невредим остава,
А по традиция навред позната
Се запечатва и върху децата.

Съдържание

Крадци на бъдеще – о, те са много	7
Той още отначло бе успявал	8
Богатствата от звуци са огромни.	9
Препуска бързо капката дъждовна	10
Аз искам да работя все така.	11
Модерна историческа пералня.	12
Богатите сами копаят гроба си	13
Религия плюс атомна заплаха.	14
Партийни гении – как бързо никнат.	15
Той беше свободолюбив елен	16
Как страстно вкопчват се в	17
Съюз на бившите разузнавачи	18
Измамен белег е известността!	19
Отвред обгърнати сме с трето	20
Желае да е близо до народа	21
„Почти”! Тази наша „славна дума	22
Отсъствието на нормални хора	23
„Къде си вярна ти любов народна?	24
Обявява ме за враг	25
Обхванати от здрав градивен страх	26
Да изберем погрешния човек	27
Наивният народ е пак измамен	28
Човеколюбието на палача	29

Възникнали са стадни общества	30
От робствата при всякакви режими	31
Чета поезия от Йосиф Сталин	32
Очарованието – муза първа	33
И робството си има своя скála.	34
Задружно всички богове грешат	35
Не винаги познат им е съставът	36
Един човек на име Мордохай	37
За светлината съдим по предметите	38
Алхимията мина във забвение	39
Умеем да сме немите свидетели.	40
Законът спазва ли се или не	41
Щом гениалността не се взаимства	42
Отделно взети те са предпазливи	43
Понявга питате ли се защо	44
Могъл ли е вагонът немски с Ленин	45
Ехти „поет-революционер”	46
Бандитите ограбват твоя дом.	47
Отдавна мина времето на строгия.	48
Не приятели, а неприятели	49
Оръжията със любов отгледани.	50
Миньорите, копачите, орачите	51
Разделят се човеците навред.	52
Съвремие то виждаме в строежите	53
Навярно прозвучава светотатствено	54
Мечтата на човек да е нормален.	55
По брой на историческите личности	56

Звучат понякога трагикомично	57
Отдавна не е подлост подлостта	58
Чрез кражба сменяха собствеността . . .	59
Във мен живеят твърде много хора	60
Каква непроходима бездуховност	61
Кралете-войни преди много време	62
Народите са експериментатори	63
Твърди се напоследък от мнозина	64
То беше мамещата неизвестност	65
При диктатурата най-важна такса	66
Война!!! Убийството бе престъпление .	67
Поета от банкета се завръщаше	68
Комунистически или фашистки	69
Собствеността? Крадците я обичат	70
О, нямат никаква представа младите . . .	71
Известното явление „простащина”	72
Работя сред села и градове	73
При сталинския най-хуманен строй	74
Със бодри титолувани говеда	75
Поети се избиват по света	76
Щом всичките отсечени дървета	77
Баща ми бързо станал офицер	78
Да, Хербърт Уелс казва пред света	79
Събрани бяха група комбайнерки	80
Бездарието доста равномерно	81
Човечество! Какво си всъщност ти? . . .	82
При дългото общуване със Бог	83

„Държавна сигурност”	84
От избори родена Свобода	85
Съюзът между Правдата и Силата.....	86
Обезчестяването в политиката.....	87
За революциите има дати	88
Напласената справедливост чака	89
Щом купиш политически букет.....	90
На видни автори е позволена	91
От самочувствие до грандомания	92
Вбесяват ме безумните твърдения	93
Сред обществото той е нежелан	94
На лудницата в ласкавата пазва	95
Невинност, съчетана със безделие	96
Да бъдеш роб във времето когато	97
Нима възникването на Държавата.....	98
Сред неодушевените предмети	99
Морала и Закона се стремят	100
Изселваха наред заподозрените.....	101
Интелигентът се роди по грешка.....	102
Поетът във война, а и във мир	103
Безумие или крещяща нужда	104
Не съжалявам хората, които	105
Започвам да разбирам постепенно	106
Самоубийците заплашва адът	107
Когато и последната ти хапка	108
В демократическото блато губят се ...	109
Уви, микроскопичните величия.....	110

Познавах учен скромен и особен.	111
Настъпват ли наистина промени.	112
Желаете да станете класик?	113
Робовладелци пазят Свободата!	114
Каква империя „Тоталитария”	115
Спокойствието рядко е сюжет.	116
Преди човекът да срази човека	117
Преразказвачът сменя разказвача.	118
Идеализмът – застояла стока	119
В имението на робовладелеца	120
Нараства на народа любовта.	121
Аз бях отгледан, за да бъда предан	122
Предаван съм на едро и на дребно	123
Аз бях предназначен за откривател. . . .	124
Перото ми бе безпощаден меч.	125
Писатели сме и се мразим скрито.	126
У нас и подлещите имат степени	127
Негодникът изпитва	128
Защо великият Анри Четвърти	129
Безумието е не само сила.	130
Когато някой бързо богатее	131
При смърт на всеизвестни политици. .	132
Макар че във едно и също вярват	133
Аз виждам как лукава незначителност. .	134
Кобургите – палачи на Родината	135
И сънищата ни ще регистрира.	136
Един ден от живота на тирана	137

По силата на странни правила	138
Социализмът – обещаващ строй	139
В концлагера душата се разкрива	140
„Да преизпълним дружно	141
„Откакто мога да си спомням аз”	142
В света злодеите червенобради	143
Той бе шивач и то добър шивач	144
Незнайните гробове днес мълчат	145
У нас мъдрецът Вайда не важи	146
Отменят търговията със роби	147
Напредъкът развихря се навред	148
Не е ли странно, че смъртта на Дякона . . .	149
Раздират бури общото ни минало	150
„Прочистват” се наред човешки маси . . .	151
Омраза, опакована във речи	152
Съзирам неподправена чаровност	153
Властта да се усеща всекичасно	154
Най-малко двеста партии се грижат . . .	155
Поддържа връзки властващата гмеж . . .	156
Посредственост с партийността	157
За Достоевски бе „Война и мир”	158
Безсмъртие за няколко сезона	159
Историята той не сътворява	160
Убий диктатора, но в диктатура	161
Печална гледка е когато двама	162
Той беше Бог и беше надарен	163
Жестокостта сплотява тиранията	164

С какъв възторг и шумно преклонение	165
На победители и победени	166
Със повод и без повод щом умре	167
Със възрастта настъпва	168
Пороците в сандъка на Пандора	169
Ограбва ли се някакъв имот	170
Възпяват се какви ли не пейзажи	171
„Царю честити” шепнат с умиление . . .	172
Как точно се превежда „парламент”? . . .	173
Преди да се превърне в катафалка	174
Огромни насекоми от стомана	175
Политизираната ни култура	176
Балкана е обхванат от блокада	177
Със нас обслужваше се във живота . . .	178
Изкуството да се прославя Сталин	179
И оптимистите, и песимистите	181
Товарни тежки гръцки камиони	182
Събра навремето Исус Христос	183
Не се приспособи той към народа	184
Палачи, прокурори и банкери	185
Баща ми е палач и е снабдител	186
Мъжът ми е народен прокурор	187
Бях нявга спретнат милиционер	188
Привикнахме със знака „Забранено!” . . .	189
Узнах, че напоследък е на почит	190
Любителски изследвам бандитизма . . .	191
Борба за мир, красива и безплодна	192

Чиновникът! О, неговият лик	193
Защо наивни някакви предания	194
За всяко нещо редно и нередно	195
История на части и нацяло	196
ДеСе в стремежа към масовизация	197
Приятен е почитеният човек	198
Направих първо малка справка	199
В природата за разлика от Бога	200
За шефа на Народното събрание	201
Какви горещи творчески дебати	202
Щитът на Ахилес във „Илиада”	203
Понявга мисъл странна ме гнети	204
Маниакален пристъп е обсебил	205
Съветският Съюз е днес покойник	206
Унищожени са за кой ли път	207
Тя с класово-партийната позиция	208
Нещастieto е надежден мост	209
Кое ме кара с ярост да нападам	210
Позорните години на войната	211
Моралът във единствено число	212
Мръсници дал Бог много по Земята	213
Какво би станало ако поетите	214
По времето на древните писатели	215
Безумно Миналото ни расте	216
„Народна власт” от всичките лъжи	217
За господар на нашето търпение	218
За сувенири от човешка кожа	219

Републиканците гromят кралете	220
Науката във своето развитие	221
Настъпи златен век за глупостта	222
Един критичен период от време	223
Властта за него беше само средство	224
Дела и думи, думи и дела	225
За историческото късогледство	226
Семейна мерзост – публично явление	227
Във философията е най-трудно	228
Глупак, чиято глупост ярко свети	229
Механизираният тероризъм	230
Взаимнопомагателни кръжоци	231
Позор е, че успешните въстания	232
Поет, когато съчинява доноси	233
Убийства на тирани зачестяват	234
Не вярваше във Бога, а в народа	235
Нима са недостъпни за разбиране	236
Как шумно лъжат всички победители!	237
Между две явни противоположности	238
Във дух превърнаха ме куп негодници	239
Простащина и простота у нас	240
Да бъдеш честен нявга беше странно	241
Сега „изтóченици”, не „окрадени”	242
Богатият и бедният скърбят	243
Със кръста кръста си подкрепя Царя	244
Затворяха ги зад огради телени	245
Геният придвижва сам Земята	246

Във католическите общества	247
Защо ли на народа се е случило	248
Народът ни обича Свободата	249
Народ-страдалец е разединен.	250
Да мреш щастлив... Не е ли тази мъка . . .	251
Мисловният уровень на властта	252
Безмислица с красива пустота	253
Едва ли има по Земята цяла	254
Защо ли двете челюсти човешки	255
От Шекспир с хирургическа намеса . . .	256
За тържествуването на Доброто	257
При остър недоимък на герои	258
С напредъка все по-удобно става.	259
Безпринципност – великата опора	260
Човечеството често се поправя	261
Събирам всичко писано за рая.	262
Според робовладелческия строй.	263
Забравата поглъща без пощада	264
Отпадъци събират се отвред.	265
Подобно на пчелите и на мравките	266
Те трудят се по благороден начин	267
При Сталин дисидентите измираха . . .	268
Пророците си имат своя тайна.	269
„Планетата се носи из простора	270
Пустее днес музеят с мавзолея.	271
Кралете ползваха за лични цели	272
Човек по негов образ и подобие	273

Във работилницата на Пиндар	274
Терор – човешко жертвоприношение .275	
В съда решили са да те обесят	276
Ако скръбта не беше безтегловна	277
Дали бе нужен отговорът „верен”?	278
Убийства незаконни и законни	279
Народ, подложен на реанимация.	280
Измежду седемстотинте съпруги	281
Палачи да се търсят чрез обяви!..	282
“Аз съм Блеър, бляя за пари	283
В страна с четирсет университета.	284
В училището той бе преписвач	285
Ще се зарадваме ли всички, че	286
Мечтата ти наистина се сбъдна	287
Негодници, заграбили властта.	288
Сред миналото на човека-роб	289
Кои узаконени унижения.	290
Смъртта смени околната среда	291
На думи те са коренно различни	292
Как глупостта превръща се в поема?	293
Да славим Magna Carta във момента.	294
Бездействие, наречено презрение	295
Ведно с явлението „престъпление”.	296
Отдавна търсена, отдавна искана.	297
Еднопартийната ни пирамида	298
„Упадъчно изкуство” бе клеймо	299
Далеч ли е от нас Феодализма?	300

На рой комисии под тежестта	301
Щом робството с „присъствие”	302
Сега гората е извечно тиха	303
Безсмислието (все едно безрѣда)	304
В света на повсеместната жестокост . . .	305
Творецът е омразен на гълпата	306
Животът на класиците отдавна	307
Той занимава често обществото	308
Щом Царя ни изпраща на война	309
Свидетели сме как във кратък срок . . .	310
Със миналото славно се гордеем	311
Човек, насъбере ли много чест	312
В Историята да внедрят морал	313
Отдавна търся разликата скрита	314
В човеконенавистната държава	315
Куп олимпийски снимки от Берлин	316
Замяната на честност със известност . .	317
Измислянето на Твореца-Бог	318
Посредственост! Посредственост	319
„Комунистическият манифест”	320
Между Закона и Престъпността	321
Мнозина бяха върли комунисти	322
У нас корупцията е традиция	323
Човекът, странна смесица от страсти . . .	324
Герои втора употреба пълнят	325
За залез на Съветския Съюз	326
Народа да излъжете е лесно	327

Османското присъствие в България.	328
Отглеждане на злобата е трудно	330
Да се опише всяка съпротива	331
В хладилника на общата ни памет	332
Сплотяващата сила на порока	333
Живеем върху мост между две бездни.	334
Безизрзен и незабележим	335
Идеологията днес замества.	336
Защо ли, щом се противопоставят	337
Играчките в науката поскъпват	338
Мечтая за годините когато	339
Да са родени късно са наказани	340
Преситените страдат в наше време	341
Закони доларонепроницаеми.	342
Ако за всеки паднал в бой герой	343
Покорно стадо търси господар	344
Държат ни всички те във подчинение	345
Тираните на бъдещето спят	346
Освобождението се усеща.	347
Духът на идеалната държава	348
Бе време на позор и на безчестие	349
Човек пропада бързо в пропастта	350
Да се снабдиш с удобно убеждение.	351
Идеята, навред за пример сочена	352
Какво е победилият герой?	353
За крачещите кувари с пари.	354
Човек във себе си е малцинство!.	355

Страната ражда всякакви таланти:356
Не се изкупват чужди грехове!357